

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD

ZITTING 2012-2013

Nr. 8

INTEGRAAL VERSLAG Vergadering van vrijdag 1 maart 2013

Ochtendvergadering

INHOUD

BERICHT VAN VERHINDERING	3
ONTWERP VAN VERORDENING (R.v.O., art 43 en 44, 53 tot 55)	3
Ontwerp van verordening tot vaststelling van de rekening voor het dienstjaar 2011 - Stuk 7 (2012-2013) – Nrs.1 en 2	
Bespreking	3
<i>Sprekers : Walter Vandenbossche, verslaggever, Guy Vanhengel, collegevoorzitter, Jef Van Damme</i>	
Stemmingen	4
MOTIE VAN OVEREENSTEMMING (R.v.O., art.55).....	4
Stemming	5
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	5

ACTUALITEITSVRAAG (R.v.O., art.61)	5
van de heer Dominiek Lootens-Stael aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, met betrekking tot de teloorgang van het woonzorgproject in Koekelberg	
VRAAG (R.v.O., art.59).....	7
van mevrouw Carla Dejonghe aan mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, in verband met de nood aan dagcentra voor ongeneeslijk zieke mensen in Brussel	
SAMENGEVOEGDE INTERPELLATIES (R.v.O., art.62)	10
- Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende het communautaire opbod rond Brussel, het belang van Brussel voor Vlaanderen en het belang van Vlaanderen voor Brussel	
- Interpellatie van de heer Paul De Ridder tot de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting betreffende de uitspraken van collegelid Bruno De Lille over het Nederlandstalig onderwijs in het Brussels hoofdstedelijk gewest	
- Interpellatie van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, over het statuut van Brussel als hoofdstad van Vlaanderen	
<i>Sprekers : Dominiek Lootens-Stael, Paul De Ridder, Greet Van Linter, Bianca Debaets, Bruno De Lille, collegelid, Jef Van Damme, Elke Van den Brandt, Guy Vanhengel, collegevoorzitter</i>	
INTERPELLATIE (R.v.O., art 62)	32
van de heer Jef Van Damme tot de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de inschrijvingen in het kleuter- en basisonderwijs	
<i>Sprekers : Jef Van Damme, Els Ampe, Bianca Debaets, Dominiek Lootens-Stael, Elke Van den Brandt, Bruno De Lille, collegelid, Guy Vanhengel, collegevoorzitter</i>	
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	47
ACTUALITEITSVRAAG (R.v.O., art.61)	48
van de heer Jef Van Damme aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd en Sport, betreffende de studie over omvorming van de cultuurwaardebon	
BIJLAGEN	51
TREFWOORDENREGISTER	53

8e vergadering

Vergadering van vrijdag 1 maart 2013

OCHTENDVERGADERING

De vergadering wordt om 9.34 uur geopend.

Voorzitter: De heer Jean-Luc Vanraes

BERICHT VAN VERHINDERING

De voorzitter.- De heer Johan Demol heeft zich verontschuldigd voor deze vergadering wegens persoonlijke redenen.

ONTWERP VAN VERORDENING (R.v.O., art. 43,44 en 53,54) tot vaststelling van de rekening voor het dienstjaar 2011 Stuk 7 (2012-2013) – Nrs.1 en 2.

Algemene bespreking

De heer Walter Vandenbossche, verslaggever.- We hebben een hele boeiende en grondige discussie gehad over het ontwerp van verordening tot vaststelling van de rekening voor het dienstjaar 2011. Dit ontwerp werd bij unanimitieit goedgekeurd.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ik wil de verslaggever van dienst bedanken voor het fijne werk dat we samen hebben geleverd.

De heer Walter Vandenbossche, verslaggever.- Ik wil nog iets zeggen naar aanleiding van het debat dat heeft plaatsgevonden in het Vlaams Parlement met betrekking tot de betalingsachterstanden aan kleine bedrijven en KMO's door overheden. Dienaangaande heb ik een vraag gesteld aan het bevoegde collegelid en is gebleken – en ondertussen heb ik dit ook teruggevonden in de cijfers van Graydon – dat de VGC uitmuntend werk verrichten met betrekking tot de uitbetaling van KMO's en zelfstandigen, die een belangrijke rol spelen in het functioneren van een dergelijke administratie. Ik heb ook kennis genomen van de richtlijn 211/7/EU van het Europees Parlement en van de Europese Raad, die een aantal belangrijke verbintenissen inhoudt, ook voor onze Vlaamse Gemeenschapscommissie. Ik wil aankondigen dat ik in overleg met het bevoegde collegelid deze richtlijn in een verordening zal omzetten.

De heer Jef Van Damme.- Namens de sp.a wil ik de diensten bedanken. Ik wil eraan toevoegen dat er ook een ludieke noot was in de commissie: er werd een oproep gelanceerd aan de commissieleden om in de toekomst de VGC op te nemen in hun legaten, want ook daar is er een perfect legale mogelijkheid om de VGC een duwtje in de rug te geven.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Wenst u ons dood?

De heer Jef Van Damme.- We gaan allemaal dood.

De heer Walter Vandenbossche, verslaggever.- We hebben trouwens voorgesteld dat de voorzitter van de VGC het goede voorbeeld geeft. (*Vrolijkheid*)

- *De algemene bespreking is gesloten.*

STEMMINGEN

- De artikelen worden zonder opmerkingen aangenomen.
- Het ontwerp van verordening tot vaststelling van de rekening voor het dienstjaar 2011 wordt aangenomen met 13 stemmen voor en 2 onthoudingen.

Hebben ja gestemd: Fouad Ahidar, Els Ampe, René Coppens, Bianca Debaets, Carla Dejonghe, Brigitte De Pauw, Paul De Ridder, Annemie Maes, Elke Roex, Jef Van Damme, Walter Vandenbossche, Elke Van den Brandt, Jean-Luc Vanraes

Hebben zich onthouden: Dominiek Lootens-Stael, Greet Van Linter

MOTIE VAN OVEREENSTEMMING (R.v.O., art. 55)

De voorzitter.- Conform artikel 55 van het Reglement van Orde dient de Raad een motie van overeenstemming in om te bevestigen dat de tabellen, gevoegd bij het ontwerp van verordening houdende vaststelling van de rekening over het dienstjaar 2011, in overeenstemming zijn met de inhoud en de doelstellingen van die verordening en er als zodanig een integrerend deel van uitmaken.

De motie van overeenstemming werd ingediend door mevrouwen Els Ampe, Brigitte De Pauw en Elke Van den Brandt. De tekst werd op de banken rondgedeeld.

De tekst luidt als volgt :

‘Motie van overeenstemming betreffende de tabellen gevoegd bij de rekening 2011’

De Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie,

- 1. Gelet op het ontwerp van verordening tot vaststelling van de Rekening 2011*
- 2. Gelet op de door het College ingediende tabellen bij het ontwerp van verordening tot vaststelling van de Rekening 2011*
- 3. Gelet op het onderzoek van het ontwerp en de tabellen in de Commissie voor Algemene Zaken, Financiën, Begroting en Media,*
- 4. Gelet op artikel 55 van het Reglement van Orde van de Raad,*

verklaart

dat de tabellen, die gevoegd zijn bij de verordening houdende vaststelling van de rekening over het dienstjaar 2011, in overeenstemming zijn met de inhoud en de doelstellingen van deze verordening en er als zodanig een integrerend deel van uitmaken.

STEMMING

- De motie van overeenstemming wordt aangenomen met 13 stemmen voor en 2 onthoudingen.

Hebben ja gestemd: Fouad Ahidar, Els Ampe, René Coppens, Bianca Debaets, Carla Dejonghe, Brigitte De Pauw, Paul De Ridder, Annemie Maes, Elke Roex, Jef Van Damme, Walter Vandebossche, Elke Van den Brandt, Jean-Luc Vanraes

Hebben zich onthouden: Dominiek Lootens-Stael, Greet Van Linter

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter.- Op vraag van collegelid Brigitte Grouwels worden de vragen die aan haar gericht zijn eerst behandeld. (*Instemming*)

ACTUALITEITSVRAAG (R.v.O., art. 61)

De teloorgang van het woonzorgproject in Koekelberg

De heer Dominiek Lootens-Stael.- De plannen voor een Vlaams woonzorgcentrum in de voormalige gebouwen van de KUB in Koekelberg vielen eind 2010 niet in goede aarde bij de Franstalige politici. Zowel de toenmalige – tevens de huidige – burgemeester van Koekelberg als de Parti Socialiste en Ecolo lieten toen hun afkeuring blijken. De burgemeester van Koekelberg ging zelfs zover om op een nogal onbeschofte manier te spreken over een ‘weezinwekkend bejaardengetto’.

De houding van de VGC was toen eerder bedenkelijk te noemen. Er mocht in de plenaire vergadering zelfs niet over worden geïnterpelleerd. Nochtans werd het woonzorgproject – een meer dan noodzakelijk gegeven in Vlaams Brussel – door de VGC mee voorbereid.

Omdat deze problematiek van primordiaal belang is voor de Brusselse Vlamingen, diende het Vlaams Belang hierover in oktober 2010 een interpellatieverzoek in voor de plenaire vergadering van de Raad van de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Opvallend hierbij was dat het Vlaams Belang de enige partij was die hierover wou interpellieren. Blijkbaar zijn voor de andere Vlaams-Brusselse partijen de senioren niet van primordiaal belang, maar eerder van ondergeschikt belang. Of zien zij geen graten in deze ‘geciviliseerde’ vorm van etnische zuivering, door het wegpesten van de Vlamingen uit hun eigen hoofdstad door de Franstalige politici? Wat er ook van weze alles werd toen blijkbaar allemaal onder de mat geveegd.

Deze week besloot Sint-Vincentius om helemaal af te zien van het woonzorgproject in Koekelberg. De reden hiervoor was dat de wijziging van het BBP aansleept. Het zal zeker nog tot midden 2014 duren voor er duidelijkheid is over de bestemming. Tegen die tijd zou de vergunning van de Vlaamse Gemeenschap verlopen zijn. Net dat laten aanslepen van de vergunningen was wat zowel de Brusselse minister-voorzitter als de Koekelbergse burgemeester eind 2010 als tactiek voorop stelden om het Vlaamse project te dwarsbomen en te laten verdwijnen. Ze hebben toen met zoveel woorden gezegd: we zullen het zodanig moeilijk maken dat het zolang aansleept dat de interesse zal verdwijnen. Missie geslaagd dus voor de Franstalige politici.

Ik had van het College dan ook graag geweten welke stappen het College heeft ondernomen – zowel naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest als naar de gemeente Koekelberg toe – om het dossier in beweging te krijgen. Heeft het College überhaupt iets ondernomen, of is het besluiteloos blijven toekijken tot het – zoals vandaag blijkt – hopeloos te laat was? Op welke wijze heeft het College krachtig geprotesteerd tegen deze doelbewuste boycot vanuit het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en de gemeente Koekelberg? Hoe straalt dit af op de Vlaamse plannen om tegen 2017 in 1.254 nieuwe rusthuisplaatsen in Brussel te voorzien? Was voor dit project reeds iets in de begroting voorzien? Werd er in het verleden voor de voorbereiding van het project iets in de begroting voorzien?

Het zijn misschien vijgen na Pasen. Ik herhaal dat het bijzonder spijtig is dat we hier in 2010 niet over hebben kunnen interpellieren. Misschien hadden we toen kunnen voorkomen wat zich vandaag voordoet. Desalniettemin wens ik graag van het College duidelijkheid over deze zaak. Wat heeft het College ondernomen om dit te voorkomen?

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- In tegenstelling tot wat de heer Dominiek Lootens-Stael beweert, hebben het College en ikzelf verschillende stappen ondernomen om de slaagkansen van dit project te maximaliseren.

Allereerst heeft het College op 15 juli 2010 een gunstig advies uitgebracht voor het desbetreffende project in Koekelberg met een woonzorgcentrum voor 174 woongelegenheden, een centrum voor kortverblijf van 20 woongelegenheden, een centrum voor herstelverblijf van 60 verblijfseenheden en een serviceflatgebouw van 60 wooneenheden.

Op geen enkel moment is er voor dit project een formele vraag tot subsidiëring gericht aan de VGC. In mijn optiek staat steun geven aan een project bovendien niet noodzakelijk, en allerm minst exclusief, gelijk aan het toekennen van middelen. Ondersteuning gaat evenzeer over opvolging, betrokkenheid, en het stimuleren tot constructief overleg. Dat is exact de rol die ik in dit dossier gespeeld heb. Er is meermaals zowel formeel als informeel overleg gepleegd met de betrokken partijen, zoals de gemeente Koekelberg. Op verschillende momenten werden er de nodige constructieve pogingen gedaan om iedereen rond de tafel én op één lijn te krijgen om het woonzorgproject te doen slagen. Ik verwijs hierbij naar verschillende vertrouwelijke overlegmomenten die hebben plaatsgevonden sinds de zomer van 2010, met zeer regelmatige contacten en opvolgingsgesprekken in het najaar van 2011.

Het is eveneens tot mijn spijt dat dit ambitieuze woonzorgproject niet is kunnen doorgaan zoals oorspronkelijke gepland was. Maar de noodzakelijke wijziging van het bestaande bijzonder plan van aanleg (BPA) en de bijhorende procedure bleken uiteindelijk een te zware hypotheek te leggen op de deadlines die opgenomen zijn in de Vlaamse regelgeving.

Ik wens hierbij wel te benadrukken dat de programmatie van deze Vlaamse bedden allerm minst verloren is gegaan. Deze zijn immers verplaatst naar 2 andere projecten. De vzw Sint-Vincentius plant in Sint-Jans-Molenbeek een rusthuis met kamers voor kort herstel en serviceflats. In Evere start maandag de bouw van een woonzorgcentrum van 120 woongelegenheden aangevuld met 10 bedden voor kort herstel. Dankzij een goede samenwerking tussen de gemeente Evere, de VGC, de Vlaamse Gemeenschap, de bouwpromotor Burco en de vzw Sint-Vincentius wordt dit project op zeer korte termijn gerealiseerd.

Er staan ook verschillende andere concrete projecten op stapel, verspreid over het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, bijvoorbeeld in Neder-over-Heembeek, Anderlecht, Brussel-Centrum en Elsene. Het besef van de noodzaak van Nederlandstalige woonzorgprojecten is wel degelijk sterk aanwezig en wordt allerm minst onderschat. Daar blijf ik dan ook mijn schouders actief onder zetten.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Ik moet spijtig genoeg vaststellen dat men er niet in geslaagd is om dit er door te krijgen. Franstalige politici hebben vooraf verklaard dat dit woonzorgproject er niet zou komen en vandaag hebben zij hun slag thuis gehaald. Zij hebben ervoor gezorgd dat de zaken op de lange baan geschoven werden en een aantal hindernissen opgeworpen die ertoe geleid hebben dat dit project niet is kunnen doorgaan. Nochtans was dit een gedroomd project voor de Vlamingen in de hoofdstad.

De gebouwen blijven daar nu staan. Kan de VGC in samenwerking met de Vlaamse Gemeenschap toch nog stappen zetten om daar toch nog een project te realiseren, maar dan op langere termijn. Uitstel moet geen afstel zijn. Misschien kunnen er nieuwe initiatiefnemers warm gemaakt worden om er toch nog iets van te maken.

Als we nu plooiën, geven we een fout signaal aan de politici die de Vlaamse aanwezigheid in de hoofdstad willen dwarsbomen en weg willen werken. Ik hoop dat het College toch nog initiatieven zal nemen om daar toch nog iets te kunnen realiseren, eventueel in samenwerking met de Vlaamse Gemeenschap, en op zoek zal gaan naar nieuwe initiatiefnemers die dit willen uitvoeren.

VRAAG (R.v.O., art. 59)

De nood aan dagcentra voor ongeneeslijk zieke mensen in Brussel.

Mevrouw Carla Dejonghe.- Het is niet de eerste keer dat er wordt gewezen op de grote nood aan dagcentra voor ongeneeslijk en terminaal zieke mensen in Brussel. De werking waarmee ik het meest vertrouwd ben, is die van Oase in mijn eigen gemeente Sint-Pieters-Woluwe.

Oase wil ongeneeslijk en terminaal zieken verwendagen aanbieden en hen de kans geven om eens een dag door te brengen in het gezelschap van anderen in een huiselijke omgeving. Samen doen ze kleine dingen, zoals koken, maar het zijn de sociale contacten die essentieel zijn voor mensen die palliatief ziek zijn. Een team van gewone en professionele vrijwilligers, zoals verpleegkundigen, kinesisten en psychologen, zorgt ervoor dat alles in goede banen wordt geleid. In dit dagcentrum kunnen de mensen onder meer ook verzorging krijgen, een bad nemen of genieten van een massage. Tegelijkertijd kunnen hun mantelzorgers op die dagen eens op adem komen.

Dagcentrum Oase is een kleinschalig en huiselijk initiatief opgestart door mevrouw Bernadette Marescaux, een gepensioneerde verpleegkundige. Zij zag de nood die er was en heeft haar droom kunnen verwezenlijken met de steun van het OCMW en de gemeente. Vandaag is het complimentendag. Als iemand een compliment verdient, dan is het zeker mevrouw Bernadette Marescaux en haar team van vrijwilligers.

De heer Jef Van Damme.- Mevrouw Carla Dejonghe ziet er zeer goed uit vandaag.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Ze ziet er altijd goed uit.

Mevrouw Carla Dejonghe.- Bedankt. Een compliment doet altijd plezier.

Ondertussen is het dagcentrum in haar vierde werkingsjaar constant volzet, wat duidelijk aan- toont dat de nood aan zulke centra in Brussel zeer groot is. Palliatieve patiënten hebben nood aan zorg- en dagactiviteiten in een geborgen en ontspannen sfeer en gespecialiseerde dagcen- tra laten de mensen toe om te blijven wonen in de omgeving waar ze het liefste zijn, namelijk bij hen thuis. Overdag kunnen ze dan toch de nodige zorgen krijgen.

Het collegelid verwees in een vorig antwoord naar dagcentrum Topaz in Wemmel, dat even- eens op volle toeren draait. De VGC subsidieert al jaren vanuit het beleidsdomein Gezondheid de Vrije Universiteit Brussel voor een aanvulling op de algemene werking van het dagcen- trum in Wemmel. Topaz trok echter recent in de pers aan de alarmbel. Het dagcentrum werd opgestart in 1997 en ontvangt na 16 jaar nog steeds geen reguliere subsidiëring. Zij spreken zelfs over kafkaïaanse toestanden. Het dagcentrum organiseerde daarom noodgedwongen een benefietavond in de Beursschouwburg.

Ook dagcentrum Oase is enkel tot stand kunnen komen dankzij de steun van het OCMW die het huis ter beschikking stelde, de gemeente die de inrichtingskosten op zich nam, een sympa- thiserende vzw, de Koning Boudewijnstichting en giften van privépersonen.

Het is duidelijk dat het dagcentrum in Wemmel niet tegemoet kan komen aan alle noden van ongeneeslijk en terminaal zieke mensen in Brussel. Bijkomende initiatieven in Brussel zijn noodzakelijk en wij zijn van mening dat organisaties die al een uitstekende werking op dit vlak hebben uitgebouwd, zoals Topaz en Oase, de nodige ondersteuning verdienen. Het is betreurenswaardig dat deze organisaties steeds aan de alarmbel moeten trekken en sterk af- hankelijk blijven van privégiften om hun reguliere werking te kunnen verder zetten. Wij zou- den dan ook graag weten hoe dergelijke initiatieven verder ondersteund kunnen worden.

Welke plannen heeft de VGC op tafel liggen om zorginitiatieven die gericht zijn op de dag- opvang van ongeneeslijk en terminaal zieke mensen verder uit te bouwen en te ondersteunen? Is het collegelid op de hoogte van de financiële noden van dagcentra Topaz en Oase? Op wel- ke manier kunnen deze dagcentra een reguliere ondersteuning bekomen? Worden de dagcen- tra begeleid in dit proces?

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- Ik wil mevrouw Carla Dejonghe complimenteren met deze belangrijke en interessante vraag. Ik vind dit zelf ook een belangrijk thema.

Ongeneeslijke of terminaal zieke mensen hebben recht op zorg én dagactiviteiten in een sfeer van geborgenheid, ontspanning en rust. Het dagcentrum Oase is een recent kleinschalig initia- tief in Sint-Pieters-Woluwe dat ontstaan is in 2010. Het is gericht op ongeneeslijk en terminaal zieke mensen in Brussel. Oase werkt met vrijwilligers en is bicommunautiar. Ik sluit mij ze- ker aan bij de complimenten aan de initiatiefneemster en tevens directeur van dit centrum. Mevrouw Carla Dejonghe mag mijn complimenten aan mevrouw Bernadette Marescaux zeker overbrengen. Het is een mooi initiatief en het is zeker niet eenvoudig om voor dergelijk initia- tieven financiering te vinden.

Dagcentrum Topaz, opgestart in 1997, is verbonden aan het UZ Jette, werkt met professionelen en vrijwilligers en biedt polyvalente Nederlandstalige zorg op maat aan vanuit een supportief en palliatief zorgmodel.

De bestaande regelgeving, het KB van 21 september 2004 houdende vaststelling van de normen voor de bijzondere erkenning, bepaalt dat deze centra een erkenning kunnen vragen als centrum voor dagverzorging voor personen met een ernstige ziekte. Zij moeten daarvoor een functionele band met een rusthuis kunnen aantonen. De huidige gesubsidieerde palliatieve dagcentra zijn echter niet verbonden aan een rust- of verzorgingstehuis, maar hebben een band met een palliatieve ziekenhuiseenheid of het palliatief netwerk. Zij worden gesubsidieerd binnen een proefproject.

De basisfinanciering van Topaz gebeurt met RIZIV-middelen, omdat het erkend is in het kader van een proefproject van de Vlaamse Gemeenschap. Omwille van de erkenning en deze band met de Vlaamse Gemeenschap is Topaz voor deze doelgroep prioritaire partner van de VGC en kent het College vanuit het beleidsdomein Gezondheid, een beperkte niet-structurele, aanvullende subsidie van bijna 50.000 euro toe voor de algemene werking van het palliatief dagcentrum.

In het kader van de staatshervorming en het afgesloten Vlinderakkoord wordt deze materie overgeheveld naar de Gemeenschappen. Voor structurele financiering zal men moeten voldoen aan de erkenningsvoorwaarden van één van de gemeenschappen. Oase en Topaz zullen kunnen kiezen bij welke overheid zij hun erkenning aanvragen.

Omwille van deze overgangssituatie heb ik er dan ook bij de bevoegde en betrokken collega's ministers in de Vlaamse en Federale regering op aangedrongen dat de RIZIV-financiering voorlopig wordt verder gezet als proefproject zodat de huidige situatie behouden blijft. Zoniet bestaat de mogelijkheid dat Topaz, de 4 andere palliatieve dagcentra in Vlaanderen en een Franstalig centrum hun RIZIV-financiering verliezen vanaf 1 januari 2013. Deze belangrijke financiële ondersteuning heeft een enorme impact op hun werking en op het aanbod naar de doelgroep zelf.

Gezien het gegeven dat Topaz met een aangroeiend tekort kampt voor 2013, heeft het College op mijn voorstel een extra subsidie toegekend van 74.700 euro. Topaz heeft ook nog steeds de ambitie om in het centrum van Brussel, in het Sainctelettegebouw, een satellietwerking op te starten.

Mevrouw Carla Dejonghe.- Ik zal met plezier de complimenten van het collegelid overmaken aan de directrice van het dagcentrum Oase. Ik ben blij dat er extra subsidiëring komt voor Topaz. Het zou ook een heel goede zaak zijn mocht het centrum in de stad een satellietwerking opstarten. Volgens mij is daar een enorme nood aan. Zoals ik daarstraks al zei, zouden in de eerste plaats de sociale contacten wegvallen. In de krant las ik dat iemand een feest organiseerde om alle mensen die niet meer durven komen nog eens te zien. Die mensen hebben nood aan omkadering.

Het collegelid zei ook dat dit, gezien de overheveling van middelen, een overgangssituatie is. Topaz is goed omringd: het werkt met professionelen en hangt af van het UZ Jette. Maar voor Oase ligt de situatie anders. Daarom stel ik voor dat die mensen procesbegeleiding krijgen in hun zoektocht naar de middelen waar ze recht op hebben.

Mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid.- Aangezien dat centrum verkiest om bicommunautair te blijven, is het misschien interessant om die vraag aan de collegeleden voor Gezondheid in de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie te stellen. Een van hen zit hier trouwens naast mij. Het is inderdaad belangrijk dat dit soort initiatieven blijft bestaan.

SAMENGEVOEGDE INTERPELLATIES (R.v.O., art. 62)

- Interpellatie van de heer Dominiek Lootens-Stael tot de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende het communautaire opbod rond Brussel, het belang van Brussel voor Vlaanderen en het belang van Vlaanderen voor Brussel

- Interpellatie van de heer Paul De Ridder tot de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de uitspraken van collegelid Bruno De Lille over het Nederlandstalig onderwijs in het Brussels hoofdstedelijk gewest

- Interpellatie van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, over het statuut van Brussel als hoofdstad van Vlaanderen

De heer Dominiek Lootens-Stael.- De voorbije weken en maanden regende het communautaire uitspraken rond Brussel, vaak door politici die, niet gehinderd door enige kennis van zaken, denken hun mening te moeten ventileren. Zo was er onlangs bijvoorbeeld een federale vice-premier die vond dat de Vlamingen in Brussel politiek oververtegenwoordigd zijn, maar die zich uiteraard niet dezelfde bedenkingen maakt over de politieke oververtegenwoordiging van Franstaligen op Belgisch niveau. Hij doet dus niet meer of minder dan het FDF-discours over Brussel overnemen. In dit land zijn we zover gekomen dat Vlaamse ministers pleiten voor de rechten van Franstaligen in de Vlaamse Rand rond Brussel en tegelijk voor de afbouw van de rechten van de Vlamingen in de hoofdstad.

Langs Franstalige zijde bieden de politieke partijen tegen elkaar op met straffe uitspraken over Brussel, waarbij de Waalse annexatie van Brussel en het doorknippen van de band tussen Brussel en de rest van Vlaanderen als een rode draad doorheen het discours loopt. Vorige week nog, pleitte Olivier Maingain (FDF) voor een Waals-Brusselse staat. Daarbij onderstreepte hij nog eens dat Vlaanderen zo elke zeggenschap over Brussel zou verliezen. Hij liet wel de mogelijkheid open voor een Nederlandstalige minister in de regering van de nieuwe federatie, maar met een instelling als de VGC zou het in zijn natte dromen gedaan zijn. Ik vrees dat hij aan Franstalige zijde niet alleen staat met die dromen. Zowel bij Franstalige als bij sommige Nederlandstalige politici wordt gepleit voor een afbouw van Vlaanderen in Brussel en zelfs voor het verdwijnen van de VGC. Met dank ook aan de Nederlandstalige partijen die het Wallo-Brux-vehikel zomaar aanvaard hebben, ondanks allerhande stoere uitspraken en vrije tribunes in de pers de voorbije weken.

Laat er geen twijfel over bestaan dat de territoriale integriteit van Vlaanderen door de zesde staatsvorming nog maar eens wordt aangetast. Er is dan wel geen corridor tussen Wallonië en Brussel, Franstalige inwoners van Vlaamse gemeenten kunnen wel aan de verkiezingen deelnemen in Brussel. De Vlaams-Waalse gewestgrens is op die manier, zij het onrechtstreeks, verzwakt. Net daar was het de Franstalige politieke klasse om te doen: Wallo-Brux dichterbij brengen.

Ook Groen schaart zich merkwaardig genoeg achter de Franstalige eisen en pleit voor het overhevelen van bevoegdheden van de Gemeenschappen naar de Gewesten, zodat in de toekomst het Nederlandstalig onderwijs door Franstalige politici op dezelfde fantastische manier kan worden georganiseerd als ze hun eigen Franstalig onderwijs organiseren. Want dat is het toekomstbeeld dat mevrouw Elke Van den Brandt nastreeft.

De houding van de links-belgicistische partijen is tekenend. De politieke koehandel die van Brussel de afgelopen decennia ei zo na een volwaardig derde gewest heeft gemaakt, heeft Vlaanderen opgezadeld met een regelrecht strategisch vraagstuk: Brussel. Meer nog dan de verarming, de vervreemding en de verloedering van erg aanzienlijke delen van onze hoofdstad, heeft de verbredende bestuurlijke dynamiek van Brussel een diepe kloof geslagen met de rest van Vlaanderen. Zo is de indruk ontstaan dat alle hoop verloren is om nog meer te doen voor Brussel dan het loutere behoud van de Vlaamse instellingen in de stad. Vlaanderen huldigt thans een geheel foutieve minimalistische Brusselbenadering, die maar te keren valt door een radicaal aanbodmodel. Terwijl vanuit Brussel door sommige Nederlandstalige politici eveneens zeer doelbewust een verkeerd beeld wordt opgehangen over “de boze schoonmoeder Vlaanderen”.

Voor Vlaams Belang bestaat Brussel echter niet in isolatie, maar maakt de stad door haar multifunctionaliteit en ruime invloedssfeer integraal deel uit van de bredere structuur die Vlaanderen heet. Deze integratie leidt tot een permanente instroom van mensen en kapitaal, vanuit Vlaanderen naar Brussel. De grootstad Brussel en haar complementair achterland Vlaanderen vormen een onscheidbare sociale en economische entiteit en die wordt voor heel wat zaken best als één geheel bestuurd. Je kan geen 2 piloten hebben aan de stuurknuppel van hetzelfde vliegtuig. In het huidige Belgische kader beschikt Brussel niet over de nodige fiscale en financiële slagkracht om de eigen maatschappelijke behoeften te dekken. En dit ondanks alle extra federale dotaties en subsidies in het kader van de hoofdstedelijke functie van Brussel. De fiscale draagkracht van de Brusselse bevolking zelf is al jaren tanende als gevolg van de stadsvlucht van de middenklasse en meer gegoede mensen. Het is nagenoeg zeker dat Brussel nooit fiscaal en financieel zelfbedruipend kan zijn of aan haar eigen maatschappelijke behoeften zal kunnen voldoen.

Maar omgekeerd heeft Vlaanderen ook Brussel nodig. Brussel is de hoofdstad van Vlaanderen. Zowat alle belangrijke Vlaamse instellingen zijn gevestigd in Brussel. Het is momenteel ook de enige Vlaamse stad die de hoofdstedelijke functie op een degelijke manier kan vervullen. Dit alles maakt dat Brussel ook een tewerkstellingspool is voor Vlaanderen. Samen met Antwerpen is Brussel de belangrijkste motor van de Vlaamse economie. De Vlaamse economie draait trouwens grotendeels rond export, waarbij Vlaanderen een sterk merk is, maar Brussel een bekend merk. De economische rol van Brussel wordt vandaag nog te weinig uitgespeeld, voornamelijk door gebrek aan een slagkrachtig Brussels economisch beleid.

Maar Brussel is meer dan dat. Het is Vlaanderens venster op de wereld. Van de EU tot de NAVO, van de Wereldbank tot de multinationals. Allemaal zijn ze vertegenwoordigd en gevestigd in Brussel, en dus in Vlaanderen. Brussel is ook het podium naar die wereld. Via Brussel en zijn enorme internationale vertegenwoordiging kunnen we Vlaanderen en de Vlaamse troeven aan de wereld tonen. Brussel is tegelijkertijd onze kijk op de wereld en onze kans om Vlaanderen zelf op de wereldkaart te zetten. Dat is een unieke kans die onze Vlaamse diplomatie ten volle en 2 handen moet grijpen.

Het is nodig dat het College eindelijk een actieplan op poten zet om de positieve aspecten van en de mogelijkheden voor Brussel in de rest van Vlaanderen onder de aandacht te brengen. Dat is blijkbaar noodzakelijk bij die politici die zich geroepen voelen om ondoordachte uitspraken over Brussel te doen. Idem trouwens voor collegeleden die in het verleden helaas maar al te vaak de kaart trokken van een aparte Brusselse gemeenschap, in plaats van het accent te leggen op de Vlaams-Brusselse identiteit.

Daarom, en in de nastroom van de diverse politieke verklaringen van de voorbije weken, had ik graag vernomen of het College reeds contact opnam met de Vlaamse partijhoofdkwartieren, hen duidelijk maakte dat er niet zoiets bestaat als een oververtegenwoordiging van Vlamingen in hun hoofdstad en hen wees op de noodzaak om een gezamenlijke strategie te ontwikkelen die de belangen van de Brusselse Vlamingen op de meest adequate wijze zal kunnen verdedigen. Ik weet dat deze vraag hier niet mag gesteld worden, maar ik vind het niet ongepast dat het College politieke partijen zou contacteren. Het College mag alle Vlamingen contacteren en hen wijzen op de belangen die Vlaanderen heeft in Brussel en omgekeerd. Waarom dan ook niet de politieke partijen?

Welk onderbouwd antwoord zal men bieden aan de territoriale annexatiepolitiek die de Franstalige partijen zonder uitzondering propageren? Blijkbaar spreekt men aan Franstalige kant met één stem en is men het er grondig eens. Terwijl de Franstalige partijen hun zogenaamd plan B al lang aan het uitwerken zijn en een duidelijke gemeenschappelijke strategie voor Brussel hebben, viert besluiteloosheid en een bedenkelijk opbod in politieke correctheid bij de Vlaamse partijen hoogtij. Sommige Vlaamse partijen menen immers deze politieke correctheid te moeten cultiveren om toch maar geen duidelijk standpunt over Brussel te moeten innemen.

Ik denk dat er voor de Raad en voor het College in haar hoedanigheid van emanatie van deze Raad een belangrijke taak is weggelegd. Over de toekomst van Brussel en over de toekomst van de Vlaamse aanwezigheid in Brussel blijven de meningen blijkbaar verdeeld. Het College heeft dan ook de dwingende opdracht om een actieplan op poten te zetten en te wijzen op het belang van de Vlaamse aanwezigheid in Brussel en op het belang van een gemeenschappelijke politieke strategie van alle Vlaamse partijen voor Brussel en voor haar toekomst als hoofdstad. Ik kijk dan ook met aandacht uit naar het antwoord van collegevoorzitter Guy Vanhengel.

Intussen zal ik zo vrij zijn om de collegeleden het *Hoofdstadmanifest* te overhandigen. Dit manifest werd uitgewerkt door het Vlaams Belang. Ik heb niet de pretentie om te beweren dat het Vlaams Belang de waarheid in pacht heeft. Het Vlaams Belang heeft echter wel al nagedacht over deze materie en een en ander aan het papier toevertrouwd. Het kan de collegeleden misschien inspireren. Misschien heeft het Vlaams Belang niet op alle vlakken gelijk. Dat is best mogelijk. Niettemin komt het Vlaams Belang de verdienste toe een strategie te hebben uitgewerkt.

De heer Paul De Ridder.- In *De Standaard Weekend* van 26 januari 2013 pleitte collegelid Bruno De Lille voor een Brussels gewestelijk onderwijs. Hij stelde toen letterlijk: "We zitten hier met veel kansarme kinderen, meertalige jongeren: noch het curriculum, noch de opleiding van de leerkracht is daarop afgestemd. Vandaar dat wij met Groen, en ik weet dat bevoegd collegelid Guy Vanhengel het daar niet mee eens is, al een tijdje pleiten voor Brussels onderwijs. Omdat we eigen prioriteiten willen leggen."

De bewering als zou er een zogezegd Brussels gewestelijk onderwijs noodzakelijk zijn, overtuigt ons allerminst. Ook in andere steden zoals in Antwerpen en Gent, maar evenzeer in Mechelen, Vilvoorde, Sint-Niklaas en zelfs in Temse, Ninove, Aalst leven er veel kansarme, meertalige jongeren. Met andere woorden: lang niet alleen in Brussel, maar in zeer veel gemeenten staan de leerkrachten voor dezelfde uitdaging. Zij moeten allemaal degelijk onderwijs verschaffen ook aan kinderen waarvan de thuistaal niet het Nederlands is.

Dit moet voor een stuk worden opgevangen door aanpassingen aan de lerarenopleiding, door bijscholing van leerkrachten, maar ook en vooral door taalactivering, taalbaden, extra lessen Nederlands en initiatieven om het gebruik van het Nederlands ook buiten de school te stimuleren. De N-VA steunt dan ook ten volle de maatregelen die Vlaams minister voor Onderwijs, de heer Pascal Smet, op dit vlak genomen heeft. Het verheugt ons trouwens dat de Vlaamse Regering op woensdag 30 januari 2013 bijkomend geld heeft vrijgemaakt voor het Nederlandstalig onderwijs in Brussel. De Vlaamse ministers Philippe Muyters en Geert Bourgeois steunen die beslissing volop omdat zij zeer goed beseffen met welke uitdagingen het onderwijs in Brussel geconfronteerd wordt. Minister Geert Bourgeois is zich hiervan des te meer bewust aangezien zijn eigen kleinkinderen hier school lopen.

Wij Brusselaars moeten de Vlaamse regering en gemeenschap dankbaar zijn voor haar inzet ten gunste van het Nederlandstalig onderwijs in onze stad. Die investeringen renderen. Ook de leerkrachten, die het op het terrein waar maken, verdienen al onze waardering. Steeds meer ouders, ook anderstaligen en allochtonen, sturen hun kinderen naar het Nederlandstalig onderwijs omdat zij hierin vertrouwen hebben.

Zeer recent nog, namelijk op woensdag 13 februari 2013, deden UCL-professor Philippe Van Parijs en 5 Franstalige prominenten uit de sociaal-economische sector een oproep tot de Franse Gemeenschap om dringend extra inspanningen te leveren voor het onderwijs van het Nederlands in Brussel. "Voor een Waal is de kennis van het Nederlands nuttig, voor een Brusselaar onontbeerlijk.", stelde professor Van Parijs.

Ook Actiris-baas Grégor Chapelle, vakbondsleiders Myriam Gérard en Philippe Vandenaabeele, middenstandsvoorzitster Francine Weert en Ollivier Willocx van BECI stellen zeer terecht dat de kennis van het Nederlands en van het Engels van groot belang is om een job te vinden.

Op dit moment is echter 95% van de Brusselsewerkzoekenden Franstalig. Slechts 8% van hen zegt Nederlands te kennen. Philippe Van Parijs wijst er dan ook op dat: "Door dit verzuim worden hele generaties jonge Brusselaars geslachtofferd."

Anderstaligen zijn en blijven welkom in de Nederlandstalige scholen. Het zou dan ook een vergissing zijn om onze scholen enkel en alleen voor te behouden aan Vlamingen.

Net als in andere steden wordt, ook in Brussel, het onderwijs geconfronteerd met extra uitdagingen. Toch pogen talloze onderwijzers en leraren elke dag kwaliteit te leveren. Natuurlijk mogen wij nooit zelfvoldaan zijn. Wij moeten er integendeel constant naar streven het nog beter te doen. Het zou echter volslagen onverantwoord zijn om het degelijk onderwijsnet van onze Nederlandse gemeenschap, waaraan meerdere generaties met veel inzet hebben gewerkt, zo maar op te doeken. Een zogezegd "Brussels", maar in werkelijkheid francofoon Belgisch onderwijs, zou, in eerste instantie voor de kinderen zelf, een regelrechte ramp zijn.

Niet de Vlamingen maar de Franstaligen zelf, klagen over de bedenkelijke kwaliteit van hun francofoon onderwijs. Het slaagt er immers maar niet in meertaligen te vormen. Sinds 1830 hebben wij Nederlandstaligen tot onze schade en schande moeten ervaren dat wij er niet moeten op anderen moeten rekenen om onze belangen, in dit geval ons onderwijs, te behartigen. Meer dan ooit blijkt dat wij enkel op ons zelf kunnen rekenen ! Wie denkt dat de francofonen nu plots het licht hebben gezien, vergist zich schromelijk. Een groot aantal onder hen beschouwen het Nederlands - *le flamand* zoals zij het steevast blijven noemen - nog steeds als een boertig taaltje "uit de provincie".

Lees in dit verband de recente publicatie maar eens van Dominique Watrin uit Binche. De titel van dit werk is "*Mijn vader is groot ou comment je suis devenu un con qui ne parle pas le néerlandais*". In dit boek, dat niet minder dan 185 bladzijden telt, verklaart de auteur dat het Franstalig onderwijs nog steeds niet in staat is om mensen te vormen die vlot Nederlands kennen. Ook met de kennis van andere talen zoals het Engels en het Duits is het trouwens verre van schitterend gesteld.

Dominique Watrin spreekt uit eigen ervaring. Hij volgde immers 17 jaar lang lessen Nederlands, namelijk van het eerste leerjaar tot zijn universitaire diploma in de journalistiek. Telkens behaalde hij goede cijfers. Toch omschrijft hij zichzelf als *un con qui ne parle pas le néerlandais*. De heer Watrin hekelt de houding van de leerkrachten Nederlands. Zij gaven immers blijk van bitter weinig enthousiasme. Reeds hun eerste les begonnen zij met een zucht. Zij onderwezen Nederlands omdat het moest. Ook de leerlingen hadden er geen zin in. Zij vroegen dan ook om vrijgesteld te worden van de les *flamand*. Zij deden dit naar analogie, met andere medescholieren die niet moesten deelnemen aan de les turnen.

Amper een paar maand geleden, op 23 januari 2011, werd in de beschamende betoging *Shame* een bord megedragen dat aan duidelijkheid niets te wensen overliet. "*Marre des revendications linguistiques flamandes! De la modestie s.v.p. quand on a une langue si locale*" stond er te lezen. Aan mensen die verzielt zijn door een dergelijk verwerpelijk racisme zouden wij ons onderwijs moeten toevertrouwen.

Ook collegevoorzitter Guy Vanhengel beseft maar al te goed dat het een fenomenale dwaasheid zou zijn om van het onderwijs een gewestbevoegdheid te maken. Hij verklaarde: "En toch onderschat je de historisch en cultureel gegroeide weerstand van de francophonie. De idee nog altijd, dat het Frans een dominante taal is. Kijk naar de kennis van andere talen in het Franstalig onderwijs: dat is huilen met de pet op. Dus waarom is het fout te zeggen dat het Nederlandstalig onderwijs gewoon uitstekend is, en dat wij het volgens dat concept willen doen?" Dit kunnen wij als N-VA alleen maar beamen.

Ook een andere collega van de Open Vld schreef zeer terecht: "Ons onderwijs in één gewestelijke pot steken, zou dramatische gevolgen hebben voor het Nederlandstalig onderwijs in Brussel, qua kwaliteit, qua financiering en qua uitstraling." Over de financiering heeft men het trouwens nog nooit gehad. Toon Hermans zou zeggen: "Nou hoor je 't ook es van een ander". Kortom het onderwijs moet onverkort een bevoegdheid van de gemeenschappen blijven.

Op deze voorstellen van Groen zijn intussen al heel wat politieke reacties gekomen. Dit gebeurde via de pers. Binnen de Raad of het College werd er echter nog niet gereageerd.

Kan de heer Guy Vanhengel in zijn hoedanigheid als collegelid bevoegd voor onderwijs, maar meer nog als collegevoorzitter, ondubbelzinnig stellen dat het onderwijs een gemeenschaps-

bevoegdheid dient te blijven? Rekening houdend met het komende overleg met de Vlaamse Gemeenschap over het kerntakendebat, zou een dergelijk signaal zeer wenselijk zijn. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft in een recent verleden toelagen verleend voor de bouw van bijkomende scholen. Ook de Raad was daarbij betrokken. Vanuit de meerderheid werd toen gezegd dat dit eenmalig was. Kan collegevoorzitter Guy Vanhengel dit bevestigen?

Mevrouw Greet Van Linter.- De toekomst voor de Vlamingen en hun bevoegdheden in Brussel ziet er allesbehalve rooskleurig uit.

Vooreerst zijn er de nefaste gevolgen van de 6de staatshervorming, waarvoor dank aan de Vlaamse regeringspartijen. De Brusselse Vlamingen betalen een zeer hoge prijs voor de onzuivere splitsing van de kieskring BHV: geen enkele Brusselse Vlaming raakt nog verkozen in het Federale Parlement op een Vlaamse lijst en de GGC krijgt een aantal traditionele gemeenschapsbevoegdheden toegewezen. Erger nog, het Brussels Hoofdstedelijk Gewest krijgt een aantal traditionele gemeenschapsbevoegdheden toegewezen, zoals toerisme en financiering van de sportinfrastructuur. Brussel wordt via de zogenaamde “Hoofdstedelijke Gemeenschap” *de facto* uitgebreid. De 6de staatshervorming promoot met andere woorden Brussel tot een volwaardig derde gewest. Dit leidt niet alleen tot een verdere minorisering van de Brusselse Vlamingen en hun bevoegdheden. De krachtsverhoudingen in het federale België, en bijgevolg ook de positie van Vlaanderen, worden eveneens veranderd. In communautaire discussies moet Vlaanderen het alleen opnemen tegen 2 tegenstanders, namelijk tegen het Waalse Gewest/Franse Gemeenschap en vervolgens nog eens tegen het volledig door de Franstaligen gedomineerde Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Dat de 6de staatshervorming erop gericht is van Brussel een volwaardig gewest te maken, wordt trouwens bevestigd door PS-voorzitter Paul Magnette in *De Standaard* van 19 februari 2013. In dit vraaggesprek stelt hij : “Een volwaardig, echt autonoom gewest worden is dus een historische uitdaging voor Brussel. De zesde staatshervorming gaat in die richting, want ze zal het centrale gewest van ons land meer controle over zijn lot geven dan vroeger.”

Ten tweede is men in het zuiden van dit land reeds bezig met een plan B. De *Fédération Wallonie-Bruxelles* is erop gericht om Brussel binnen de Franstalige invloedssfeer te brengen in het licht van een mogelijke opsplitsing van België in 2 delen, met Vlaanderen enerzijds en Wallonië-Brussel anderzijds. Ook de door de Franstaligen geëiste corridor over Vlaams grondgebied om Brussel en Wallonië fysiek met elkaar te verbinden of de eis dat Vlaanderen zijn bevoegdheid omtrent de Brusselse ring moet delen met de andere deelstaten, kaderen in dit streefdoel. Dit alles ondermijnt de institutionele relatie tussen Vlaanderen en Brussel. Deze relatie is immers bepalend voor de wijze waarop Vlaanderen, vanuit het oogpunt van de verbondenheid van Vlaanderen met Brussel, een beleid voor en in Brussel kan voeren.

De Franstaligen willen van Brussel een apart 3de gewest maken. Vervolgens willen ze dat aparte 3de gewest, als het ooit misloopt, aanhechten bij Wallonië. Vandaar de operatie *Fédération Wallo-Bruxelloise*. Niet alleen Olivier Maingain verkondigt de wens voor een *état Wallonie-Bruxelles*. PS-voorzitter Paul Magnette verklaarde in de krant *Le Soir* dat het volwaardig gewest Brussel vervolgens binnen *une nation Wallo-Bruxelloise* aan Wallonië moet worden gehecht. Het lijkt om een constante te gaan in de Franstalige politiek.

Dat Wallonië Brussel niet zal loslaten en het desgevallend zal inpalmen, wordt alweer bevestigd door PS-voorzitter Paul Magnette in *De Standaard* van 19 februari 2013. Letterlijk zegt

hij: “Maar als er een van de 2 officiële talen moet worden gekozen, opteert een overgrote meerderheid van de bevolking voor het Frans. Deze taal die met vrijwel alle Walen wordt gedeeld, impliceert ook gezamenlijke media, universiteiten, scholen, culturele instellingen, dus een diepe subjectieve solidariteit die het regionale overstijgt. En we mogen evenmin vergeten dat de Brusselse sociologie, met haar constante instroom van nieuwe mensen, tienduizenden families telt die tussen Wallonië en Brussel verdeeld zijn en die, ook al erkennen ze hun verschil, helemaal niet van plan zijn hun onderlinge banden te verbreken.”

Verder verklaart hij dat meer en meer Vlamingen erkennen dat de federale staat evolueert naar een drieledigheid. Dit is inderdaad een tendens die we in Brussel duidelijk kunnen waarnemen. Dat de Vlamingen Brussel als een volwaardige deelstaat beschouwen, opent volgens Magnette dan ook de deuren naar onder meer de formalisering van de betrekking met andere gewesten, met name de Waals-Brusselse federatie. Als hij daarbij in de toekomst rekening moet houden met de Vlaamse minderheid in Brussel, kan dat er nog net bij. Wie de Vlaamse gemeenschap in Brussel echter geen rol meer wil geven en wie droomt van een Waals-Brusselse natie, droomt van een post Belgisch scenario. De vraag is dan ook welk antwoord de Vlamingen aan dit alles weten te bieden.

Dit alles wordt nog versterkt door allerelei stoere persverklaringen van Franstalige politici in de afgelopen twee maanden. Hun uitspraken wijzen er steeds meer op dat ze de ‘institutionele atoombom’ willen gooien waarmee ooit Philippe Moureaux dreigde, en dat ze Brussel los willen koppelen van Vlaanderen en aanhechten aan Wallonië. De vrees zit er namelijk goed in dat een bepaalde politieke partij na de verkiezingen van 2014 de Brusselse instellingen zou kunnen blokkeren. “Dat moeten we dan met gelijke munt terugbetalen, we zullen alle middelen moeten gebruiken om Brussel te verdedigen. We zullen ons niet laten doen. En dan zullen we de hulp nodig hebben van onze Waalse vrienden.” Dat verklaarde Laurette Onkelinx onlangs nog in *Le Soir*. Ze voegde eraan toe dat ze zich dan niets meer zal aantrekken van de institutionele regels die voor Brussel gelden, zoals de pariteit in de Brusselse Regering. In haar navolging pleitte kersvers PS-voorzitter Paul Magnette begin januari dan ook voor een ‘*nation Wallo-Bruxelloise*’. Eerder sprak ook FDF-voorman Olivier Maingain al oorlogstaal. Hij vindt dat Brussel en Wallonië samen front moeten vormen tegen Vlaanderen: de omvorming van de *Fédération Wallonie-Bruxelles* tot een territoriale entiteit, met garanties voor de Brusselse Vlamingen, maar – en dat is belangrijk – zonder inbreng vanwege de Vlaamse Gemeenschap.

De Franstaligen gaan ervan uit dat de strijd over België in Brussel zal worden beslecht. De Franstalige partijen menen dat zij Brussel kunnen vertegenwoordigen zonder rekening te houden met de Vlaamse ministers in de Brusselse Regering. Volgens de Franstaligen zullen zij zelf wel wel over de toekomst van Brussel beschikken.

Er spelen echter ook de recente tegenstellingen tussen de Vlaamse meerderheidspartijen in Brussel over de toekomst van Brussel: Groen pleit voor het overhevelen van bevoegdheden van de Gemeenschappen naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest en voor een volwaardig derde gewest, terwijl Open Vld en CD&V voor het behoud van de gemeenschapsbevoegdheden zijn.

De 6de staatshervorming, de oprichting van de *Fédération Wallonie-Bruxelles*, de ronkende verklaringen van de Franstaligen, de verklaringen van de PS-voorzitter Magnette dat “Brussel zijn eigen formule moet vinden voor zijn Nederlandstalige minderheid”, de uitverkoop van de Brusselse Vlamingen door Groen, enzovoort... Dat is er allemaal op gericht de positie van de

Vlamingen en hun bevoegdheden te ondergraven en Brussel definitief bij Wallonië aan te hechten.

Vindt het College het een goede zaak dat de 6de staatshervorming gemeenschapsbevoegdheden toekent aan de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (GGC) en aan het Brussels Hoofdstedelijk Gewest?

Heeft het College officieel geprotesteerd bij de verantwoordelijken voor de benaming 'Fédération Wallonie-Bruxelles'? Indien niet, waarom niet?

Hebben de collegeleden hun ongenoegen reeds laten blijken in de Brusselse Regering over de uitlatingen van onder anderen Onkelinx, Mangain en Magnette? Hebben de collegeleden aan hun Franstalige collega-ministers gevraagd of ze die meningen delen?

Hebben de meerderheidspartijen in de VGC al uitgemaakt in welke richting ze Brussel willen zien evolueren? Groen pleit in de richting van het overhevelen van bevoegdheden van de Gemeenschappen naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Open Vld en CD&V zijn voor het behoud van die gemeenschapsbevoegdheden. Wat is het officiële standpunt van het College ter zake?

Is het College het eens met de stelling dat het statuut van Brussel voor de Vlaamse Gemeenschap onrechtstreeks samenhangt met de uitkomst van het fameuze kerntakendebat?

Op welke wijze worden en zullen de rechten van de Vlamingen in de toekomst in Brussel gewaarborgd blijven en zal Brussel de hoofdstad van Vlaanderen blijven?

Mevrouw Bianca Debaets.- Jullie zijn fantastische collega's. (*Glimlachjes*) Maar dat betekent natuurlijk niet dat ik het altijd met jullie over alles eens ben. Dat hoeft ook niet.

In een aantal opiniebijdragen en krantenstukken hielden leden van Groen een vurig pleidooi voor de oprichting van een Brussels gewestelijk onderwijs. Dat zou beter afgestemd zijn op de grootstedelijke realiteit in Brussel en op de heterogene leerlingenpopulatie. Samengevat, zo formuleerde Groen het, verdiende Brussel beter dan "een Waalse en een Vlaamse chape-ronne".

Collegelid De Lille, ik wist eerlijk gezegd niet goed wat ik hoorde. Met dat pleidooi overtreft u eigenlijk de radicaalste Waalse regionalisten. Het leek er eigenlijk op dat u een soort paringsdans wilde voeren met de Franstaligen, terwijl zij eigenlijk die uitnodiging niet aanvaardden. Niemand minder dan Paul Magnette verklaarde prompt dat hij helemaal niet wou weten van dat model. En laat dat nu precies het standpunt van de CD&V-fractie zijn. Het is misschien goed nog eens uit te leggen waarom wij dat standpunt innemen.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Hebt u het over de paringsdans tussen CD&V en PS?

Mevrouw Bianca Debaets.- Neen, ik heb het over de paringsdans die Groen aanging met de Franstaligen om het onderwijs naar het gewestniveau over te hevelen. U weet ondertussen dat Magnette daar weinig oor naar heeft.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- We weten zeer goed dat de meeste Franstaligen voor deze benadering niet openstaan. Wij voeren dus helemaal geen paringsdans uit.

Mevrouw Bianca Debaets.- Ons standpunt vindt zijn verklaring in het feit dat de Vlaamse Gemeenschap fors heeft geïnvesteerd in het Nederlandstalig onderwijs, met als resultaat een kwalitatief aanbod en een aantrekkingskracht die bekend is bij alle Brusselse bevolkingsgroepen. Dat is een goede zaak.

Veeleer dan de structuren door elkaar te halen, pleiten wij ervoor om het onderwijs verder te versterken, bijvoorbeeld door ervoor te zorgen dat onze scholen voldoende leerkrachten blijven aantrekken, dat we verder op die capaciteitsuitbreiding blijven inzetten en dat we met innovatieve projecten de leerprestaties en het welbevinden blijven waarborgen, ook in moeilijker scholen.

Bovendien - en dat is de hamvraag - moeten we ons durven afvragen of die overheveling van het onderwijs naar het gewestniveau de zaak van de Brusselaars zou dienen. Neen dus. Een Brussel zonder Vlaanderen is een Brussel met minder financiële middelen. Collegevoorzitter Guy Vanhengel verklaarde nog maar twee weken geleden dat de Vlaamse Gemeenschap de afgelopen twee jaar liefst 29 miljoen euro in onderwijs investeerde. Meer algemeen weten we dat de Vlaamse Gemeenschap liefst 700 miljoen euro per jaar investeert. Dat is zowat 20 procent van de totale begroting van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Niemand betwijfelt dat de Vlaamse Gemeenschap Brussel verrijkt op het vlak van cultuur, onderwijs en gezondheidszorg en dat de kwaliteit van de Nederlandstalige instellingen in Brussel buiten kijf staat. Deze kwaliteit wordt door Frans- en anderstaligen gewaardeerd en bezorgt die instellingen een grote aantrekkingskracht. Wie daaraan nog zou durven twijfelen, nodig ik uit voor een bezoek aan een centrum voor geestelijke gezondheidszorg waar mensen van een andere culturele origine met veel expertise worden verzorgd of om een voorstelling bij te wonen in de Koninklijke Vlaamse Schouwburg of in het Kaaitheater, waar ook heel wat anderstaligen over de vloer komen.

Om diezelfde reden zou de omvorming van Brussel tot een eigen gewest of gemeenschap leiden tot een verarming. Brussel heeft niet de schaalgrootte of de middelen, zoals sommige kopstukken beweren, om in te staan voor gemeenschapsbevoegdheden zoals onderwijs. Indien dit gebeurt zou dat in het – mag ik het woord gebruiken? – armlastige Brussel binnen de kortste keren leiden tot een vermindering van het aanbod, een daling van de kwaliteit en een verfransing. Kijk maar naar de realiteit op het terrein. Dat volstaat om vast te stellen dat er met betrekking tot dat laatste weinig twijfel kan bestaan. Waar gemeenschapsaangelegenheden zoals onderwijs, ouderenzorg, kinderopvang en ziekenzorg in handen zijn van gewestelijke of gemeentelijke instellingen, het OCMW of de bicommunautaire sector, is er reeds een permanent deficit voor de Nederlandstaligen.

Eerder dan te speculeren over nieuwe bevoegdheidsoverdrachten, zou het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zich veel beter aan zijn kernopdrachten houden. De uitdagingen zijn al groot genoeg. Mag ik huisvesting als voorbeeld nemen? We weten dat de wachtlijsten jaar na jaar toenemen. Er staan 38.000 mensen op de wachtlijst voor een sociale woning. Er staan voor het eerst meer mensen op de wachtlijst voor een sociale woning dan er mensen in een sociale huisvesting wonen.

Ik roep dus nogmaals op om zich te concentreren op de kernopdrachten. Waar Brussel en alle Brusselaars wél belang bij hebben - en daar kiezen wij absoluut voor - is een doorgedreven en vruchtbare samenwerking tussen de Gewesten en de Gemeenschappen. Wij willen Brussel

niet op een eiland laten functioneren. De Vlaamse Gemeenschap, dat is Brussel inbegrepen. We hebben daar geen congressen, spindoctors of workshops voor nodig. Wij weten al lang waar wij met Brussel naartoe willen en hoe wij de band tussen Brussel en Vlaanderen zien. Brussel is een hoofdstedelijk gewest dat openstaat voor de beide Gemeenschappen maar, laat dat duidelijk zijn, op volledig gelijke voet. Wij moeten een sterke samenwerking uitbouwen met de andere Gewesten en Gemeenschappen.

We zijn tegen een Brusselse gewestgemeenschap en tegen een Brussels gewest dat een voorrechte band uibouwt met Wallonië. Hoe meer Wallonie-Bruxelles, hoe minder hoofdstad. En wat rest er nog van een land zonder hoofdstad?

De heer Jef Van Damme.- Voor mij gaat deze discussie niet over de Franstaligen tegen de Nederlandstaligen of over Wallonie-Bruxelles tegen het Brussels Hoofdstedelijk Gewest of over de PS die al dan niet een paringsdans voert met CD&V of met Groen. In die richting is deze discussie een beetje geëvolueerd en dat is jammer. Het gaat niet over de politique politicienne. Het gaat over de vraag waar de Brusselse kinderen - en vooral de Brusselse Nederlandstalige kinderen en bij uitbreiding al wie zich tot de Nederlandstalige gemeenschap in Brussel wendt - het meest mee gediend zijn. Dat is uiteindelijk de fundamentele vraag in dit debat.

Dat ontwijft het debat al voor een deel. Als een aantal groene excellenties zegt dat het gewestelijk onderwijs het uiteindelijke doel moet zijn, dan spreken zij niet meer over het beste middel om al de mensen die zich in Brussel tot de Nederlandstalige gemeenschap wenden, optimaal te bedienen, maar eerder over een abstract politiek doel.

Wij willen daarin niet meegaan. Wij vragen ons af wat het beste middel is om te komen tot een kwalitatief en afdoend onderwijs voor al wie zich tot de Nederlandstalige gemeenschap in Brussel wendt. Wat wil men? Men wil Brusselse accenten leggen in het onderwijs. Men wil kwalitatief onderwijs. Men wil tegemoetkomen aan de heterogeniteit die de hoofdstad kenmerkt. Dat zijn allemaal zaken die perfect mogelijk zijn binnen de huidige organisatie van het onderwijs en binnen de uitdagingen die de Vlaamse Gemeenschap aangaat in Brussel. We moeten niet discussiëren over een uiteindelijk doel terwijl het middel dat we in handen hebben, een goed middel is.

We kunnen dat middel natuurlijk altijd perfectioneren. Wij moeten inzetten op specifiek Brusselse maatregelen. Wij moeten elke dag opnieuw meer werken aan Brusselse invalshoeken in het onderwijs. Ik geef een concreet voorbeeld. Leraren die in het Waasland lesgeven over water, zullen de Schelde als voorbeeld nemen. Welnu, zij zouden het in Brussel vandaag perfect kunnen hebben over de Zenne of over het kanaal. Over dergelijke zeer concrete dingen gaat het immers zeer vaak. Daarvoor heb je geen nieuw politiek vehikel nodig of een brede institutionele discussie, want daarover gaat dit debat niet. Zeggen dat we een Brussels onderwijs moeten hebben, vertrekt enigszins vanuit een valse profileringsdrang.

Wat zou een en ander concreet betekenen? Heeft Groen daarover al nagedacht? Dat zou betekenen dat in Brussel aparte diploma's worden uitgereikt, dat je een apart curriculum gaat maken en dat je apart de middelen gaat heroriënteren. Dat betekent dat je op een heel klein eilandje een totaal nieuwe eigen structuur gaat uitbouwen waarin je enorm veel tijd, geld en energie insteekt, zonder dat je eigenlijk bezig bent met de essentie van de zaak: hoe kunnen we die kinderen het beste onderwijs leveren?

Ik herhaal: dit is de doelstelling die we steeds voor ogen moeten houden, niet een nieuw politiek vehikel. De kwaliteit van de diensten die de Vlaamse Gemeenschap in Brussel aanbiedt - en vooral dan het Nederlandstalig onderwijs - moet centraal blijven staan.

Daarover moet het debat gaan en niet over allerelei leuke politieke ideetjes die goed klinken, maar bij nader inzien nefast zijn voor de kwaliteit van het onderwijs in Brussel.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Goedemorgen, mooie, intelligente en lieve collega's. Tot zover de bloempjes van complimentendag.....(*Glimlachjes*)

De heer Jef Van Damme.- En dan nu de bloempotten!

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Neen, ik ga niet met bloempotten gooien, maar een standpunt verdedigen. 'Be Brussels' is de nieuwe promotieslogan die het Brussels Hoofdstedelijk Gewest gebruikt. 'Be Brussels' is echter ook een werkwoord, een manier van zijn, een ingesteldheid.

Als de Brusselse Regering deze slogan lanceert, heeft ze een welbepaalde filosofie voor ogen. 'Be Brussels' bestaat uit twee delen. 'Be' slaat op het individu in al zijn facetten. Ik hoor er zelfs een klein vleugje Shakespeare in. De eigen identiteit betekent alle laagjes van de lasagna die je zelf op elkaar stapelt. Samen vormt dat een individu. 'Brussels' is dan weer wat alle individuen met elkaar verbindt. Het is een lotsbestemming dat we hier allemaal samenwonen met al onze talen en culturen, geuren en kleuren. Samen belichamen we deze stad. Iedereen samen moet van Brussel de stad maken die ze kan zijn.

Terwijl de stad in een rotvaart verandert, kunnen de instellingen amper volgen. Een instelling veranderen gaat veel trager, maar Brussel zelf leeft, verandert en bruist. We moeten nadenken hoe we best voor Brussel kunnen zorgen. Dat is mijn grootste bekommernis: hoe kunnen we de Brusselse kinderen de best mogelijke toekomst bieden?

Dat debat hebben we gedeeltelijk gevoerd en we hebben daarover afspraken gemaakt. Afspraken worden nageleefd. Dat is een duidelijk standpunt van Groen en daarop geven we niet toe. We hebben afspraken gemaakt over de Brusselse instellingen en over de staatshervorming. De staatshervorming heeft een impact op Brussel. Een van de belangrijkste afspraken die we nu uitvoeren gaat over de intra-Brusselse staatshervorming.

Hoe kunnen we de Brusselse gemeenten en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest efficiënt op elkaar afstemmen? Dat is de uitdaging waar heel wat mensen momenteel hun schouders onderzetten en waarover ze volop onderhandelen. Hoe zorgen we ervoor dat gemeenten en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest elkaar niet tegenwerken, maar samenwerken en dat de correcte bevoegdheid terechtkomt op het correcte niveau.

Een ander deel van de staatshervorming gaat over de rol van de GGC. Er is voor gekozen de bevoegdheid inzake kinderbijslag naar de GGC over te dragen. Die GGC is waarschijnlijk de minst gekende instelling van ons land, het is een Brusselse instelling die de twee gemeenschappen samenbrengt en bepaalde zaken uitvoert voor Brussel. Deze Brusselse instelling moet worden hervormd en versterkt. Momenteel is de GGC nog een 'restjesbarak' met weinig politieke draagkracht. De ambtenaren die er werken - vaak goede ambtenaren - zijn ambtenaren die nergens anders terecht konden. De GGC moet nieuwe slagkracht krijgen en een instelling worden die ervoor zorgt dat de kinderbijslag in Brussel degelijk wordt beheerd. Onze

Brusselse kinderen verdienen dat. Dat kan er voor zorgen dat kinderen niet in de armoede moeten opgroeien als ze in armoede worden geboren. Een op drie kinderen wordt in armoede geboren, maar dat mag niet betekenen dat ze voor de rest van hun leven in armoede moeten blijven leven.

Als we op lange termijn opnieuw samenkomen om de Staat verder te hervormen – en dat komt er in de toekomst allicht nog van – heeft Groen een duidelijke visie over hoe ons land en Brussel er moeten uitzien. We zijn geen partij die roept dat het land moet worden opgesplitst zonder te weten wat we willen. We hebben een standpunt en een visie en we zijn niet benauwd om deze luid te vertolken. Onze visie vertrekt vanuit een federaal België met een federale sociale zekerheid. We zijn ervan overtuigd dat solidariteit op een zo groot mogelijke schaal – dus op het Belgische niveau – moet worden georganiseerd. Brussel functioneert voor ons duidelijk binnen België.

De heer Jef Van Damme.– Dit debat ging toch over onderwijs? Ik heb het woord onderwijs nog niet horen vallen in dit betoog.

Mevrouw Elke Van den Brandt.– Het debat gaat over het statuut van Brussel.

De heer Jef Van Damme.– Ik dacht dat het over het programma van Groen ging, maar ik heb me waarschijnlijk vergist.

Mevrouw Elke Van den Brandt.– Als we spreken over het statuut van Brussel, praten we over België en hoe Brussel daarin functioneert. Europa moet in Brussel blijven en moet voort worden versterkt. We evolueren naar een land met drie gewesten en Brussel moet een volwaardig gewest worden. We kunnen Brussel niet langer blijven indelen in twee gemeenschappen. Het is onmogelijk om onze Brusselse ‘ketten’ in twee groepen, Frans of Vlaams, op te delen. Dat werkt niet en staat bovendien haaks op de realiteit, want het is een ontkenning van de meertaligheid en de multiculturaliteit van de stad. Voor mij zijn de Franstalige Brusselaars geen vijanden. De Franstalige is mijn buurman of buurvrouw. Ik wil samen met de Franstaligen aan deze stad bouwen en daarom is voor Groen de eerste bondgenoot in de stad Ecolo. We willen samen nadenken hoe we van het gewest een sterk gewest kunnen maken, met respect voor iedereen, ongeacht de afkomst of de taal.

Onderwijs is een gevoelig thema. Het gaat over onze kinderen en hun toekomst. Daar kunnen we nooit licht over heengaan. Eerst moeten we de huidige staatshervorming uitvoeren en binnen een federaal en solidair België werken, met Brussel als volwaardig gewest.

Ik wil er niet omheen walsen en beweren dat alles goed gaat met het onderwijs. Ik wil die illusie doorprikken. Het onderwijs in Brussel reproduceert armoede, het is niet in staat voor alle kinderen degelijk onderwijs aan te bieden en het slaagt er niet in meertalige kinderen af te leveren. Het gaat zeker niet goed met het onderwijs in Brussel. We moeten daarover durven debatteren.

Groen pleit niet voor de afschaffing van Nederlandstalige scholen en pleit er niet voor om van alle scholen Franstalige scholen te maken. Dat hebben we nooit gezegd, we zeggen het vandaag niet en we zullen het nooit zeggen. We willen dat ouders in de eerste plaats een plek voor hun kinderen vinden in de school en de taal van hun keuze. Dat kan een Nederlandstalige, een Franstalige of een tweetalige school zijn. Die keuze moet er zijn, maar is er vandaag

niet. Ouders zijn vandaag al blij een school te vinden en durven geen verdere eisen meer te stellen.

We vinden het geen goede zaak dat Brussel bij de Vlaamse en Franse overheid moet gaan bedelen om voldoende scholen te bouwen. Dat zou een verdomde evidentie moeten zijn! We vinden het jammer dat, als Brussel het heft in eigen handen wil nemen en in scholen wil investeren, er prompt naar het Grondwettelijk Hof wordt gestapt.

We beschikken over bicommunautaire structuren. Waarom zouden we dan geen tweetalige scholen kunnen oprichten, naast de bestaande gemeenschapsinstellingen? Waarom mag niet worden nagedacht over scholen die een antwoord kunnen bieden op de Brusselse realiteit? Als we dit debat niet durven aangaan, ontkennen we dat er problemen zijn. En die problemen zijn er wel degelijk!

Natuurlijk kost het onderwijs veel geld, maar onderwijs is dat waard. Elke euro die we in het onderwijs investeren, is goed besteed. Bovendien is het geen Vlaams geld dat naar de scholen gaat, maar federaal geld dat via de Vlaamse overheid naar scholen vloeit.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Dat is niet waar.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Tot nader order krijgt de Vlaamse overheid toch geld van de federale overheid?

De heer Dominiek Lootens-Stael.- En vanwaar haalt de federale overheid dat geld?

Mevrouw Greet Van Linter.- Dat geld komt van de belastingbetaler.

De heer Paul De Ridder.- En zeker niet uit de grot van Ali Baba!

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Slechts een zeer beperkt gedeelte wordt op die manier gefinancierd.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- De federale overheid heft in heel het land belastingen op arbeid van personen. Heel wat mensen wonen, werken,... al dan niet in Brussel. Het belastingssysteem is gebaseerd op solidariteit. De middelen uit belastingen dienen onder meer om via de gemeenschappen het onderwijs in te richten. Dat is een belangrijk gegeven dat we niet kunnen ontkennen.

Voor Groen is de toekomst van Brussel: een volwaardig gewest, binnen een solidair België en met respect voor ieders taal en cultuur. Het is onze verantwoordelijkheid om van Brussel de stad te maken die ze kan zijn. Dat is voor ons 'Be Brussels'!

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Zoals Paul De Ridder ooit zei, wordt er her en der blijk gegeven van schromelijke onwetendheid over Brussel, vooral dan over Nederlandstalige Brusselaars. De toenemende internationalisering en het kosmopolitische karakter van de stad leiden ertoe dat Brussel steeds vaker de aandacht trekt van buitenlandse instanties. Zij weten zeer goed dat Brussel een internationaal machtscentrum is, waar belangrijke beslissingen worden getroffen. Daarom willen zij in Brussel op een eigen manier aanwezig zijn. Brussel is nu al de vierde Europese zakenstad - en die ranking stijgt volgens de nieuwste gegevens nog - en na Londen, Parijs of Frankfurt zijn wij een van de 15 grootste zakensteden ter we-

reld. In Vlaanderen heerst soms een omgekeerd gevoel over Brussel. Ik heb soms de indruk dat er een soort anti-Brusselgevoel heerst. Sommigen zijn er zelfs niet vies van om zich van tijd tot tijd aan een rondje *Brusselbashing* over te geven. Die houding lijkt bij wijlen haast ingeburgerd in ons land.

Vlaams minister Pascal Smet heeft met zijn beleidsnota 2009-2014 – en het is vandaag complimentendag! - op heroïsche wijze getracht om daarover in de Vlaamse Regering een kentering tot stand te brengen. In de titel en ondertitel van zijn nota stond onder meer het volgende: “Samen toekomst maken, werken aan een sterke betrokkenheid in Brussel, een positieve band met Brussel en een gemeenschappelijk toekomstproject voor Brussel ontwikkelen”. Dat hij dat zo in de verf moet zetten en aandringen om Brussel niet los te laten, blijft toch een merkwaardige vaststelling.

Brussel is naast Antwerpen de belangrijkste motor van de Belgische - en dus ook van de Vlaamse - economie. De bruto toegevoegde waarde van Brussel en Antwerpen samen is de grootste van het land. In onze stad werken elke dag 250.000 à 300.000 Vlaamse pendelaars, meer dan er in Antwerpen zijn tewerkgesteld.

Het belang van Brussel zal in de toekomst alleen maar toenemen. Het behoort tot de opdracht van de Nederlandstaligen in Brussel om het vaak foute beeld van onze stad en onze manier van werken uit de wereld te helpen. Dat kan alleen maar door, telkens wanneer we weer eens getuige zijn van foute uitspraken over Brussel, deze met objectieve gegevens recht te zetten.

Ik heb één fout gehoord vandaag. Ik weet niet meer wie het zei, maar het kwam erop neer dat Brussel nooit financieel zelfbedruipend zou kunnen zijn. Dat is niet juist.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Ik heb dat gezegd.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ik zal uitleggen waarom dat niet juist is. Brussel exporteert rijkdom en importeert armoede. Dat is de tol van de grootstad. Door de economische slagkracht, die op een heel beperkt grondgebied ontwikkeld wordt, kan Brussel het makkelijkst zelfbedruipend zijn. We hebben een aantal financiële afspraken gemaakt in dit land, die echter niet stroken met de internationale regels inzake fiscaliteit die in de wereld worden gehanteerd. Mocht men die internationale regels hier hanteren en men zou in de 3 gewesten een verdere fiscale verzelfstandiging wensen inzake personenbelasting of vennootschapsbelasting, dan zou bijvoorbeeld de personenbelasting geheven worden waar men werkt.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Maar dan gaat men in een hele andere situatie terechtkomen. Dan gaat er immers een concurrentiepositie ontstaan waarbij instellingen misschien verhuizen of waarbij bedrijven hun zetel verplaatsen naar andere gewesten. Zo riskeert men op een soort eiland terecht te komen.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Daarvan bestaat toch een aantal voorbeelden: Liechtenstein, Monaco, Andorra... . Dat zijn allemaal kleine grondgebieden die dankzij de aantrekkingskracht die zij uitoefenen op basis van de bestaande internationale fiscale regels, een stevige meerwaarde genereren.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Blijkbaar oefenen wij alleen aantrekkingskracht uit op degenen die niet in staat zijn om belastingen te betalen.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ook dat is niet juist. Wij geven overdag aan 700.000 mensen werk, waarvan slechts een klein gedeelte afhankelijk is van Vlaamse openbare instellingen, maar waarvan de grote meerderheid tewerkgesteld is in het kader van de internationale en Europese functie van de hoofdstad. Door de aanwezigheid van een netwerk van internationale bedrijven wordt 35% van de vennootschapsbelasting geïnd in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Nu wel.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Die 35% wordt herverdeeld in België en komt Brussel niet ten goede. Vele zetels van internationale bedrijven zijn in Brussel omdat die bedrijven zo dicht mogelijk bij de economische beslissingsmacht van Europa willen zitten. Die zetels zijn hier bovendien gevestigd omwille van de uitstekende geografische ligging van Brussel binnen Europa. Er is geen enkele reden waarom die bedrijven zouden verhuizen.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Naar Zaventem bijvoorbeeld....!

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Als men autonomie geeft en er is een plek waarop 35% van de vennootschapsbelasting wordt geïnd, dan zit die plek in de meest uitgelezen positie om de concurrentie aan te gaan en de vennootschapsbelasting zoveel mogelijk te verminderen. Dat gebeurt trouwens op die kleine grondgebieden die ik daarstraks heb aangehaald. Het is gemakkelijk om op een klein grondgebied de fiscale druk te laten zakken, bij gebrek aan bepaalde behoeften, opdat het vennootschapbelastingtarief elke concurrentie kan weerstaan.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Onze situatie is toch zeer moeilijk vergelijkbaar met die van Liechtenstein.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Dat is niet zo. We zijn al het meest zelfbedruipende gewest van de drie. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest leeft het meest van zijn eigen inkomsten. Meer dan 50% van de middelen van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zijn eigen fiscale inkomsten. In Vlaanderen is dat ongeveer 30%, in Wallonië nog iets minder. Probeer niet mee te gaan in dat fameuze denkspoor waarin men overtuigd is dat Brussel op dat vlak financiële moeilijkheden heeft. De financiële moeilijkheden die Brussel kent, zijn alleen het gevolg van het feit dat er binnen België financieringsmechanismen ontwikkeld zijn die de facto niet eerlijk zijn voor Brussel en die niet in overeenstemming zijn met de economische slagkracht van het Brussels hoofdstedelijk gewest. Vooral Wallonië en Vlaanderen halen voordeel uit deze mechanismen. We blijven soms echt steken in een bepaalde redenering, die van generatie op generatie overgedragen wordt, zonder dat we ons afvragen of die wel objectief juist is.

Hetzelfde geldt trouwens voor het onderwijs. De grootste investeringen die de voorbije jaren in het Nederlandstalig onderwijs zijn gebeurd, zijn gerealiseerd met Brusselse middelen. De VGC heeft de voorbije 10 jaar 170 miljoen geïnvesteerd in onderwijsinfrastructuur. De middelen waren afkomstig uit de Brusselse gewestkas, gevuld met belastingen die in Brussel geïnd werden en doorgeschoven werden naar de VGC en de Cocof.

Een tweehonderdtal dossiers met betrekking tot schoolinfrastructuur is door de VCG behandeld. De inspanningen die daartegenover stonden van de Vlaamse Regering, zowel de vorige als de huidige, zijn uitermate beperkt gebleven. Ik probeer hier niet polemisch over te doen,

maar als men nu constateert dat er in Vlaanderen een financieringsbehoefte aan schoolinfrastructuur is van 3,1 miljard euro, dan ligt dat niet enkel aan de huidige of de vorige regering. Er is een langere periode waarin men weinig middelen heeft vrijgemaakt voor onderwijsinfrastructuur.

De heer Jef Van Damme.- Er is de laatste jaren inzake Onderwijs veel in Brussel geïnvesteerd door Vlaanderen. Het tegendeel beweren is de waarheid geweld aandoen.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Als men het rapport leest van de ambtelijke taskforce die twee jaar gewerkt heeft om al die cijfers te objectiveren, ziet men dat het feitelijk heel beperkt is. In heel wat beleidsdomeinen heeft men geen eurocent geïnvesteerd. Dat was trouwens een van de vragen van mevrouw Van Linter.

De heer Jef Van Damme.- Mocht u dit nu zeggen met betrekking tot kinderopvang, dan zou ik u kunnen begrijpen. Maar er zijn de laatste jaren toch tientallen miljoenen geïnvesteerd in het Brussels onderwijs.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Dat is juist. Er zijn een paar tientallen miljoenen uit Vlaanderen geïnvesteerd in Brussel.

De heer Jef Van Damme.- 59 miljoen!

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Daartegenover staat een investering vanuit de VGC, met Brusselse middelen, van 170 miljoen.

De heer Jef Van Damme.- We spreken niet over dezelfde periode. De collegevoorzitter spreekt over een periode van 10 jaar, ik spreek over een periode van 3 tot 4 jaar.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Het is de verdienste van de voorbije 3 tot 4 jaar dat die middelen er zijn bijgekomen. De middelen bekijken op 3 tot 4 jaar of op 10 jaar, komt op hetzelfde neer want gedurende de 7 jaren daarvoor is er vanuit Vlaanderen niets gekomen. Het is zeer eigenaardig dat de eerste verantwoordelijke, namelijk de Vlaamse Regering, slechts een aanvullend deel van de oefening heeft gedaan, terwijl de VGC de andere driekwart voor zijn rekening nam. Dat is toch de wereld op zijn kop!

De heer Jef Van Damme.- U gaat toch een beetje kort door de bocht.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Waarom?

De heer Jef Van Damme.- U spreekt over 10 jaar, terwijl ik over 3 jaar spreek.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ik zei het al: of men nu 3 jaar neemt of 10 jaar, het blijft hetzelfde want in de vorige 7 jaar is er niets gebeurd.

De heer Jef Van Damme.- Maar 10 jaar geleden was er wel geen capaciteitsprobleem in Brussel.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Toch wel.

De heer Jef Van Damme.- De werkingssubsidies worden niet door u betaald, maar door de Vlaamse overheid.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- En die komen er natuurlijk in functie van de leerlingenaantallen.

De heer Jef Van Damme.- Als we extra scholen bouwen, moeten er ook extra leerkrachten zijn en moeten er werkingssubsidies komen. Dit wordt allemaal betaald door de Vlaamse overheid.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Die middelen komen feitelijk uit de federale kas en worden verdeeld naargelang de leerlingenaantallen.

De heer Jef Van Damme.- Alles komt uiteindelijk uit de federale kas.

De heer Guy Vanhengel, collegelid.- Dat is zo en dat is ook de stelling van de heer Paul De Ridder.

Brussel voedt de federale kas meer dan de anderen, in verhouding tot wat er terug naar Brussel stroomt. We moeten proberen een aantal onwaarheden en vastgeroeste ideeën met betrekking tot Brussel systematisch te weerleggen. De heer Dominiek Lootens-Stael heeft er een voorbeeld van gegeven met betrekking tot de oververtegenwoordiging van Nederlandstaligen.

Het aantal mandatarissen in Brussel is nog een punt dat regelmatig terugkomt. In Brussel zijn er een duizendtal politieke mandatarissen voor een bevolking van 1,1 miljoen terwijl er in Vlaams-Brabant voor eenzelfde bevolking misschien 3 keer zoveel zijn.

We moeten proberen systematisch objectieve gegevens te gebruiken. Het is niet meer dan normaal dat er binnen de partijen over nagedacht wordt en dat er toekomstvisies ontwikkeld worden. Wat het College betreft is er geen discussie. We staan voor een bepaalde opdracht die aanvullend is aan die van de Vlaamse Regering. Onderwijs is een gemeenschapsmaterie. Er is vanuit het College niemand die dit in vraag stelt, wat niet wegneemt dat partijen op allerlei fora ideeën kunnen ontwikkelen die daarvan afwijken.

Mevrouw Greet Van Linter had enkele specifieke vragen, die vooral handelen over het onderlinge contact. Uiteraard spreken wij met elkaar binnen onze eigen politieke formaties. We hebben debatten in het parlement, interministeriële comités en contacten tussen de regeringen. De boodschappen waarvan we denken dat ze moeten worden gegeven, worden ook gegeven aan alle collega's die standpunten huldigen die wij als strijdig met de onze beschouwen.

Er werd ook gevraagd wat de VGC doet om ervoor te zorgen dat de relatie tussen Vlaanderen en Brussel verbetert. Er zijn verschillende initiatieven, zoals het uitbouwen van Muntpunt, Wonen in Brussel, het Huis van het Nederlands, de Brusselse media die we mee ondersteunen, de culturele initiatieven die we uitdragen en het promoten van Brussel als studentenstad. Dit zijn allemaal dingen waarmee we dagelijks bezig zijn.

Ik voel toch wel dat de consensus binnen de Brusselse politieke formaties aan Nederlandstalige zijde groter is dan men vermoedt. Het belangrijkste is dat we als Nederlandstalige Brusselaars proberen aan één zeel te trekken. We moeten proberen de ideeën die bij anderen soms over Brussel leven te weerleggen met cijfers in de hand. We moeten de toekomst mee helpen

vormgeven vanuit de wetenschap dat Brussel de meest kosmopolitische stad is van het land. De mensen die hier wonen hebben meestal een meervoudige identiteit. Van daaruit moeten we proberen de stad vooruit te helpen.

Het onderwijs is daarbij het meest aangewezen instrument. Het werkt emanciperend en is kwaliteitsvol. In die zin heb ik er wat moeite mee dat er wordt gezegd dat er zoveel problemen zijn. Uiteraard zijn er altijd dingen die beter kunnen, maar we mogen niet nalaten te onderstrepen dat het Nederlandstalig onderwijs in deze stad ontzettend goed werk levert. Wij beschikken over zeer gewaardeerde onderwijzers en leerkrachtenteams. De infrastructuur is beter op het vlak van huisvesting en pedagogisch comfort dan elders. In het omgaan met anderstaligheid binnen een Nederlandstalige leeromgeving zijn we voorlopers. Dit benijdt men ons. Aan Franstalige zijde staat men op dat punt nog steeds nergens, wat een van de redenen is waarom het Nederlandstalig onderwijs zo aantrekkelijk is voor anderstaligen.

Wij moeten leren leven met de gedachte dat anderstaligen in Brussel niet gewoon Franstaligen zijn. Het zijn mensen met een meervoudige identiteit. We moeten aan de Vlaamse Regering en aan het Vlaams Parlement uitleggen dat er zich een opportuniteit voordoet om mensen voeling te laten krijgen met de Nederlandstalige gemeenschap zoals nooit voorheen in de geschiedenis van het Brussels hoofdstedelijk gewest. Dit komt dankzij een onderwijs dat bevestigd wordt en dat kwalitatief zeer sterk staat. Dat is de boodschap die we met ons allen moeten uitdragen naar onze Vlaamse collega's. De discussie over de administratieve grenzen moeten we laten vervagen. Ik wil niet zeggen dat we die grenzen moeten verplaatsen, maar we moeten wel het debat overstijgen. Wat is er nu belachelijker dan het debat dat de voorbije weken werd gevoerd over mensen in de Rand die zich zorgen maken over Brusselse kinderen die bij hen naar school zouden gaan?

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Daaruit blijkt dat zij dezelfde problemen hebben als wij.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Natuurlijk hebben zij dezelfde problemen, maar we moeten elkaar toch niet verwijten dat we plaats tekort hebben? We zouden aan één zeel moeten trekken opdat er plaatsen worden bijgemaakt. Dat is de boodschap die we moeten uitdragen. Ik heb de indruk dat we ondanks de verschillen tussen de partijen wat dat betreft toch op één lijn zitten. Ik hoop dat we in de loop van de komende 1,5 jaar die ons nog scheidt van de 'moeder aller verkiezingen' ertoe kunnen bijdragen dat de nieuwe ploegen die aantreden in 2014 aandachtiger zullen zijn dan degene die we in het verleden hebben gekend.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Hier lopen 2 debatten dooreen, namelijk over de toekomst van de Vlaamse aanwezigheid in Brussel en over het onderwijs. Ik wou een debat aanzwengelen over het statuut van Brussel, over de toekomst van de VGC en de Vlamingen in Brussel. Het is geen overbodige luxe om daarover na te denken of om er een congres over te organiseren, zoals sommigen deden. CD&V beweert dat we dat niet nodig hebben, maar de CVP heeft er mee voor gezorgd dat Brussel een 3de gewest is geworden. Daardoor zitten we in de huidige situatie. Zij zorgt ervoor dat er een soort tweespalt ontstaat tussen de Vlamingen in Brussel en de Vlamingen die net buiten de grens van het Brussels hoofdstedelijk gewest wonen. Dat was vroeger niet het geval. Vroeger was het een wij-verhaal, en waren we allemaal Vlamingen. De CVP was een van de architecten van het onzalige 3de gewest Brussel, wat tot heel wat problemen heeft geleid. CD&V schrijft vandaag mee aan de 6de staatshervorming, die ervoor zorgt dat de Brusselse Vlamingen niet langer zullen worden vertegenwoordigd op het federale niveau in de Kamer. Misschien had men beter eens een congres georganiseerd en

in het slechtste geval een *spin doctor* geraadpleegd alvorens dingen op papier te zetten die voor de toekomst onzalig en – helaas, zoals het 3de geweest – onomkeerbaar zijn.

Er wordt nu een debat gevoerd rond het uiteenvallen van de Belgische staat. De Franstalige politici denken daarover concreet na, hebben strategieën klaar en zijn er volop mee bezig. Zij zijn blijkbaar eensgezinder dan de Vlaamse partijen. Het was mijn bedoeling om daarover eens na te denken en om het College aan te zetten er een strategie voor te ontwikkelen. Het is wel degelijk een van de taken van dit College om tegenover Vlaanderen de bakens uit te zetten. Ik denk dat er over heel wat zaken inderdaad meer eensgezindheid terug te vinden is dan op het eerste zicht lijkt. Om een eerste aanzet te geven zal ik een motie neerleggen. Ik ben ervan overtuigd dat ze ons allen kan binden, zodat er een gemeenschappelijk standpunt kan worden verwoord. Het moet mogelijk zijn om de partijpolitiek eens te overstijgen en dit standpunt uit te dragen naar de rest van Vlaanderen. Al te vaak wordt daar gezegd dat Brussel kan worden opgeofferd als daardoor de onafhankelijkheid van Vlaanderen kan worden bereikt. Ik denk dat we daar sterk tegenin moeten gaan. We moeten de rest van Vlaanderen wijzen op het belang van Brussel. Het College moet daarover een strategie ontwikkelen.

Mevrouw Greet Van Linter.- Ook ik zal een motie indienen. Ik heb verder nog een aantal opmerkingen in verband met het vehikel Wallonie-Bruxelles, waarmee we als Brusselse Vlaamingen te maken hebben. In tegenstelling tot de zware uitspraken aan Franstalige kant, vind ik dat er vanuit Vlaanderen en van de collegeleden van de VGC bitter weinig reactie komt. In tegenstelling tot Vlaams minister-president Kris Peeters, die heeft gezegd dat hij die term niet zal gebruiken, zien we bijvoorbeeld in het Brussels Plan Armoedebestrijding - dat ook mee door de VGC werd gepubliceerd – duidelijk die term vermeld.

De collegevoorzitter heeft daarnet niet geantwoord op mijn vraag. Heeft hij daartegen officieel geprotesteerd?

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Neen.

Mevrouw Greet Van Linter.- In tegenstelling tot de collegevoorzitter til ik daar wel zwaar aan. In de motie zal ik dat ook voorleggen.

Verder pleit ik voor een eenduidige visie van de VGC over de staatkundige rol van Brussel en de verhouding tussen Brussel en Vlaanderen. Hoe kan men een gezamenlijke strategie voeren indien de Vlaamse partijen het onderling oneens zijn? Het is absoluut nodig dat er een eenduidige visie komt. De collegevoorzitter zei dat de consensus groter is dan doorgaans wordt aangenomen, maar dan zouden we toch een duidelijk signaal moeten kunnen geven. De Franstalige partijen trekken altijd aan dezelfde zeel, maar dat gebeurt hier bij de VGC veel te weinig.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- We maken onszelf altijd wijs dat de Franstaligen allemaal aan één zeel trekken en dat de overeenstemming daar eenduidig is. Niets is echter minder waar. De verschillen tussen de Franstaligen uit Wallonië en die uit Brussel zijn minstens even groot als degene die wij kennen tussen Nederlandstaligen uit Brussel en die uit Vlaanderen. We volgen dat wellicht minder of het gebeurt misschien meer onder de waterlijn. De discussies aan Franstalige kant zijn echter minstens even scherp en even gedreven. Het heeft uiteindelijk altijd te maken met de verdeling van centen. De eensgezindheid die wij denken op te merken in de Franstalige debatten, is niet meer of minder aanwezig dan bij ons.

De voorzitter.- Ik stel vast dat er 2 moties worden ingediend, dus we weten dat hierover bij een volgende gelegenheid nog wel even zal worden gesproken.

De heer Paul De Ridder.- In 1830 kwam België tot stand door separatisme dat vooral werd gedragen door Walen en Fransen. Dit ter herinnering.

Op 19 februari 2013 publiceerde PS-voorzitter Paul Magnette in *De Standaard* een column “Wat Brussel zelf doet”. De voorzitter van de grootste partij van Wallonië maakt daarin zijn visie over Brussel bekend. De heer Paul Magnette gelooft dat meer en meer Vlamingen – en niet van de geringste – erkennen dat Brussel een volwaardige deelstaat is, net zoals Wallonië en Vlaanderen. Weliswaar leeft er in die Brusselse deelstaat nog een kleine Vlaamse minderheid – wat vriendelijk dat de burgemeester van Charleroi dat wil toegeven - maar alleen de Brusselaars zullen beslissen hoe zij daarmee omgaan.

Wie de rest van de PS-visie over Brussel wil kennen, moest een paar weken eerder – op 5 en 6 januari 2013 – de weekendeditie van *Le Soir* lezen. Zoals u weet zijn historici gewend om teksten met elkaar te vergelijken en in verband te brengen. Diezelfde Paul Magnette, die telkens weer fulmineert tegen de gevaren van het nationalisme, verklaarde daar doodleuk dat eens het 3de gewest Brussel volledig is ugebouwd, dit gebied moet aansluiten bij Wallonië om zo op te gaan in ‘*une nation Wallo-Bruxelloise*’. Meteen begrijpt men waarom cdH-voorzitster Joëlle Milquet reeds op 2 juli 2010 in *La Libre Belgique* verklaarde: “*Il faut parvenir à établir ce lien territorial entre Bruxelles et la Wallonie. C’est la géopolitique.*” Dat er tussen Brussel en Wallonië nog een aantal Nederlandstalige gemeenten en de stad Halle liggen, vergeet mevrouw Milquet gemakshalve. U ziet het, Waalse politici – of zij nu Magnette heten of Milquet – zijn consequente aanhangers van de geopolitiek van Richelieu en Napoleon. Onzalige gedachte: na Straatsburg, Metz en Duinkerken nu ook Brussel. De recente bijdragen van Paul Magnette over Brussel passen volledig in dat kader.

Zeer terecht schreef de heer Bart De Wever, burgemeester van Antwerpen, dat de burgemeester van Charleroi daarmee de basis van het Belgische federalisme opblaast. Inderdaad. Bij de grendelgrondwet van 1970 hebben de Vlamingen, ondanks hardnekkig verzet van de Volksunie, hun meerderheid in dit land prijsgegeven. In ruil kregen zij zagezegd de institutionele bescherming van de Nederlandstaligen in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Welnu, dit fundamentele compromis wordt nu door de PS verworpen, de grootste partij in Wallonië en Franstalig België. Eens Brussel uitgebouwd is tot een echt volwaardig 3de gewest, moet het worden geannexeerd door Wallonië. België groeit zo uit tot een nieuw tweeledig land waar – ten behoeve van de Franstalige minderheid – nog altijd de volgende garanties zouden blijven bestaan: de pariteit in de federale regering, de dubbele en tweederde meerderheden, de alarmprocedure en de francofone belangenconflicten *in aeternum*.

Er blijft echter wel een klein probleempje, al zullen de meningen daarover allicht verschillen. Uit alle studies blijkt dat noch Wallonië noch Brussel financieel leefbaar zijn. Ze zijn met andere woorden aangewezen op de geldelijke steun van Vlaanderen. De Vlamingen worden dan ook vriendelijk, maar dringend verzocht nog meer centen op tafel te leggen om die nieuwe Waals-Brusselse federatie financieel overeind te houden.

De door de traditionele partijen toegezegde regeling in het kader van de huidige staatshervorming opent voor de Waals-Brusselse natie trouwens prachtige vooruitzichten. Men zal dat binnen een paar maanden merken.

De N-VA weet verduiveld goed waarom zij niet heeft ingestemd met die aderlating zonder voorgaande ten koste van Vlaanderen. Maar ja, wij zijn dan ook die slechteriken, die mensen die geen verantwoordelijkheid nemen en die aan de kant blijven staan. Maar ja, wij zijn dan ook uit op het einde van België, nietwaar?

Geachte toehoorders, wie oren heeft om te horen, hij hore. Wie pleit voor een Waals-Brusselse natie en wie in Brussel de Nederlandstaligen degradeert tot een verwaarloosbare minderheid – August Vermeulen zei het al – heeft niet alleen impliciet, maar ook expliciet België opgegeven.

Op 13 februari 2013 stierf professor emeritus Robert Senelle. Deze eminente grondwetspecialist was mij bijzonder dankbaar omdat ik in 2002 ervoor gezorgd had dat zijn kostbare boekenverzameling een onderkomen kreeg in de Koninklijke Bibliotheek. Het leidde tot een jarenlange vriendschap.

Herhaaldelijk kwam professor Senelle in het gebouw van de Raad van de VGC. Meermaals per week hadden wij telefonisch contact en dit tot een paar dagen voor zijn overlijden. Het was een voorrecht talrijke gesprekken te voeren met deze erudiete wetenschapper die tevens een fijnzinnig humanist en een edel mens was.

Professor Robert Senelle wou België behouden. Precies daarom moest dit land worden omgevormd tot een echte federatie bestaande uit 2 autonome deelstaten – Vlaanderen en Wallonië – elk met een eigen sociale zekerheid en eigen fiscaliteit. Daaronder zouden er 2 subgewesten komen: het Duitstalige gebied en Brussel.

Deze Brusselaar was zeker geen separatist. Precies daarom liet professor Senelle er niet de minste twijfel over bestaan dat aan de rechten van de Nederlandstaligen in Brussel niet getornd kon worden en dat de integriteit van het Brabantse en Nederlandse ommeland van deze stad gevrijwaard moest blijven. Deze eminente constitutionalist was ervan overtuigd dat, wanneer die essentiële voorwaarden niet vervuld werden, dit onherroepelijk zou leiden tot het einde van België.

Dat vormt in zekere zin het testament van professor Robert Senelle, de merkwaardige man met wie ik jarenlang het voorrecht had samen te werken, ook aan dossiers die nog niet zijn afgehandeld. Mede daarom beschouw ik het als mijn plicht – nu hij er niet meer is – die boodschap te brengen hier in dit parlement van de Nederlandstalige Brusselaars.

Mevrouw Bianca Debaets.- Ik wil graag reageren, want ik werd daarnet persoonlijk genoemd. De tussenkomst van de heer Paul De Ridder is eigenlijk een historisch betoog, een beschrijving van hoe Brussel er in het verleden uitzag. Er komt niet echt een toekomstvisie uit naar voren, maar ik heb begrepen dat de heer Paul De Ridder daarover nog nadenkt.

Ik denk dat de heer Dominiek Lootens-Stael noch mijn pleidooi, noch het Vlinderakkoord goed begrepen heeft. Het is eigenlijk net door ons te verzetten tegen die overheveling van bevoegdheden naar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, dat wij het opnemen voor die Vlaamse Brusselaars. Zoals ik in mijn betoog zei, weten we waar we naartoe gaan als die wel worden overgeheveld, namelijk naar een verfransing. Zoals ik ook al zei, investeert de Vlaamse Gemeenschap maar liefst 700 miljoen euro per jaar in Brussel voor die Nederlandstalige Brusselaars en anderen die we uiteraard welkom heten, op het vlak van onderwijs, cul-

tuur, gezondheidszorg enzovoort. Komt u dus alstublieft niet zeggen dat wij het niet opnemen voor de Vlaamse Brusselaars.

Als er geen tweetalige lijsten zijn gekomen in deze nieuwe ronde van de staatshervorming, waarbij Vlaamse partijen of kandidaten zich eigenlijk afhankelijk maken van Franstalige partijbonzen, is dat dankzij CD&V.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- De staatshervorming komt er ook dankzij CD&V. Een nieuw stukje uitverkoop van de Brusselse Vlamingen.

Mevrouw Bianca Debaets.- Als er niet geraakt wordt aan de minimumvertegenwoordiging van de Vlamingen in het Brussels Parlement, is dat ook dankzij CD&V. Ik ken andere partijen in deze Raad, die daar wel aan geraakt zouden hebben.

De heer Jef Van Damme.- Als mijn collega van N-VA met een dergelijk discours het preekgestoelte bestijgt, kan ik niets anders dan nogmaals terugkomen. “Zij zijn groot en wij zijn klein, en dat is niet eerlijk”. Dat is de basisfilosofie van de N-VA en de basisboodschap die telkens opnieuw gebracht wordt, ook al is de partij ondertussen volgens de peilingen de grootste van Vlaanderen. Het Calimero-effect zit bij de N-VA nog steeds diep in de genen en ik vraag me af of het er ooit uit zal geraken. Dat Calimero-effect kan alleen maar renderen als ze een vijandbeeld blijven ophangen. Het Vlaams Belang is groot geworden dankzij het vijandbeeld van de anderstaligen, de inwijkelingen, de vreemdelingen. De N-VA wordt groot dankzij het vijandbeeld van de luie, slechte Waal. Dat is toch wel erg. Het wordt tijd dat de N-VA eindelijk volwassen wordt en eindelijk eens zegt waarvoor de partij is en niet waartegen ze is.

Ik zal – op voorzet van mevrouw Elke Roex, die August Vermeylen en zijn erfenis beter kent dan ikzelf – even August Vermeylen citeren, omdat de heer Paul De Ridder dat ook gedaan heeft. In 1905 zei August Vermeylen: “En komt me niet preken dat ik eerst en vooral Vlaming moet zijn. Ik ben eerst en vooral ik, een mens – het minst veranderlijke wat ik in mij erken, vind ik terug bij alle mensen die tot mij komen, in welke streek ze ook geboren zijn. Wij zijn sterk genoeg om alle werking van buiten te laten werken en ons al het echte tot vlees en bloed te maken. Vreest ge dat we te zwak zijn, vat dan de zaak positief aan, maak het volk groot en kernachtig en vrij genoeg, zonder het daarom af te zonderen van het schone rijke leven dat van het Zuiden komt. Verstandelijk hebben we oneindig veel te danken aan Frankrijk, en we willen er geestelijk in contact mee zijn, zowel als met Engeland of met welk ander land ook. Laten we ons huis openstellen naar alle zijden, dat is nog het beste middel om onszelf te blijven. Door haat in te boezemen tegen een groot volk, zullen we onszelf niet groter maken.” Dat is de basisboodschap waarover de N-VA zou moeten nadenken, maar jammer genoeg is dat nog altijd niet doorgedrongen.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Ik complimenteer de voorgaande spreker met zijn citaat. Ik had het al zien passeren op Facebook en Twitter. Het zegt ook veel: wij zijn allen mens, wij zijn allen ik. We zijn individuen met een identiteit. Wat ons bindt hier in Brussel, is het feit dat we hier samen in deze stad zijn. Brussel bestaat niet zonder zijn inwoners. Brussel is een samenbrengen van 1.200.000 mensen, een stad waar ieder jaar 20.000 mensen bijkomen. Met die mensen moeten wij samen die stad bouwen. Het doet me zo’n pijn dat mensen geloven dat men niet kan samenwerken, dat er een fundamenteel wantrouwen is in het samengaan van mensen. Nochtans geloven de mensen in hun stad, geloven ze in de kinderen van hun stad en willen ze iets doen aan die stad.

Zojuist ging het nogmaals over het ‘grote gevaar van tweetalige lijsten’. We hebben onlangs tweetalige lijsten samengesteld voor de gemeenteraadsverkiezingen. We hebben daarbij gezien dat men niet per se zijn of haar ziel verloochent door samen te werken met een Franstalige partij. We hebben als groenen samengewerkt met onze Franstalige zusterpartij. Dat is goed gegaan. We hebben onszelf niet verloochend en we hebben geen ‘beschamende afgang van de Nederlandstaligen’ moeten ervaren. Integendeel, door samen te werken hebben we kunnen aantonen dat men samen achter een ideeëngoed kan staan en daaraan op een gelijkmatige manier participeren. Wees toch niet zo bang voor die Franstaligen. Spreek ze aan, het zijn uw burenen. Werk ermee samen, bouw er samen mee aan Brussel. Dat is de enige manier, want we wonen hier samen en we zullen samen voort moeten.

Ik merk op dat Groen niet pleit voor een aansluiting van dat het Brussels hoofdstedelijk gewest bij Wallonië. Het wordt weleens gezegd dat pleiten voor een structuur van 3 gewesten neerkomt op pleiten voor het samengaan van Brussel met Wallonië. Als ik het heb over een structuur van 3 gewesten, bedoel ik 3 volwaardige gewesten, die los staan van elkaar, die voorrechte banden met elkaar hebben en waar iedereen met iedereen samenwerkt. Het gaat om 3 gewesten waarin de Franstalige en Vlaamse beleidsmensen met elkaar samenwerken met respect voor ieders eigenheid, zodat er bijvoorbeeld een masterplan voor scholenbouw kan komen in Brussel. Wij kunnen dat, Brussel kan dat.

De voorzitter.- Er werden moties aangekondigd.

- De incidenten zijn gesloten.

INTERPELLATIE (R.v.O., art. 62)

van de heer Jef Van Damme tot de heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter, bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de inschrijvingen in het kleuter- en basisonderwijs

De heer Jef Van Damme.- Op deze complimentendag wil ik de collegevoorzitter complimenteren met zijn vorige tussenkomst. Ik hoop oprecht dat u de sereniteit die u daar tentoonspredde, ook in deze discussie kan behouden. Het is een discussie die elk jaar terugkomt en die kan leiden tot hoogoplopende, emotionele tussenkomsten. Ik heb me voorgenomen om het dit jaar anders te doen en naar de kern van de zaak te gaan.

De titels in de media logen er weer niet om deze week: “Er moeten 30 extra scholen komen” of “Er is geen plaats voor 2000 kinderen in de scholen in Brussel”. Ik zou wat dieper op deze zaak willen ingaan.

Ik wil eerst een paar kanttekeningen plaatsen bij de cijfers. Er geraken een aantal Nederlandstalige leerlingen niet ingeschreven in een Brusselse Nederlandstalige school. Dat is natuurlijk erg jammer en problematisch. Ik denk echter dat we dit debat moeten scheiden van het debat over het tekort aan capaciteit. Ik denk dat het Nederlandstalig onderwijs nog ongeveer 10 procent kinderen telt met 2 Nederlandstalige ouders, en evenveel of iets meer kinderen komt uit een taalgemengd gezin. Alle Nederlandstalige ouders kunnen met de voorrang van 55% die nu geldt, eigenlijk perfect een plaats vinden. Voor hen zou er geen inschrijffprobleem meer mogen zijn. Het enige struikelblok is natuurlijk dat heel wat ouders kiezen voor een school of meerdere scholen waar al veel Nederlandstalige kinderen schoollopen. Ik denk bijvoorbeeld

aan het Sint-Jan Berchmanscollege, het Maria-Boodschaplyceum of de Kleurdoos. Indien de ouders daar niet meer binnengeraken, zeggen ze dat er een tekort is aan Nederlandstalige scholen in Brussel. Dat is natuurlijk erg kort door de bocht. We kunnen nog 10, 15 of 30 scholen bijbouwen, dan nog zullen die Nederlandstalige ouders niet binnengeraken bij het Sint-Jan Berchmanscollege of het Maria-Boodschaplyceum. Als Nederlandstalige ouders vandaag de school van hun keuze niet vinden, lukt dat morgen evenmin als er 30 scholen bijgebouwd zijn, want dié scholen waar ze absoluut binnen willen, zitten al vol met Nederlandstaligen.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Er zijn ouders die geen school vinden voor hun kind binnen een straal van 5 kilometer. Géén school, niet 'de school van eerste keuze'. Dit is geen elitedebat. Het gaat er echt niet om dat sommige ouders hun kinderen enkel naar een bepaalde eliteschool willen sturen. Het gaat erom dat vele kinderen niet naar school kunnen in dit gewest. Dat is het probleem.

De heer Jef Van Damme.- Mocht u mijn oproep genegen zijn om ook een beetje sereniteit in dit debat te behouden, dan had u me niet onderbroken en had u eerst geluisterd naar al mijn andere opmerkingen.

Een eerste opmerking is dat men de Nederlandstalige kinderen die vandaag niet ingeschreven geraken, niet gaat helpen met nieuwe scholen. Dat is iets wat we moeten weten. Er zijn op dit moment 20 tot 30 % Nederlandstalige kinderen in het onderwijs. Er is een voorrangregel van 55 %. Nederlandstalige kinderen die nu niet binnengeraken in hun voorkeurscholen, zullen daar morgen ook niet ingeschreven geraken, als men op een andere locatie 10 scholen bijbouwt. Dat is de intellectuele waarheid. Dat is moeilijk om te verkondigen en moeilijk om toe te geven, maar het is wel de waarheid.

Een andere opmerking over het aantal niet-ingeschreven kinderen in Nederlandstalige scholen is dat wij jammer genoeg niet weten of die ouders hun kinderen al in een andere school hebben ingeschreven, hetzij in een Franstalige school, hetzij in een school in Vlaanderen. Kan de collegevoorzitter daar meer duidelijkheid over geven? Ik heb die opmerking vorig jaar ook al gemaakt. Het zou interessant zijn om te weten of de kinderen die niet ingeschreven zijn geraakt in een Nederlandstalige school van hun keuze, effectief zonder school zitten of dat ze al in een andere school zijn ingeschreven, maar niet van school zijn kunnen veranderen. Dat is een belangrijke nuance om de cijfers te kunnen objectiveren en om los van het emotionele debat echt te kunnen gaan kijken waarover het precies gaat. Kinderen zijn misschien al ingeschreven in een andere school en dus gaat het niet om netto-plaatsen die we moeten bijmaken.

Verder wil ik ook weten wat er langs Franstalige kant gebeurt. Zonet hadden we het nog over het samenleven in Brussel. We kunnen het debat over het Nederlandstalige onderwijs in Brussel natuurlijk niet los zien van het debat over het Franstalig onderwijs in Brussel. Voor de inschrijvingen in Nederlandstalige scholen in Brussel zijn er in totaal 2000 weigeringen. Hoe zit het langs Franstalige kant? Uitgaand van een marktaandeel van 20% voor de Nederlandstalige Brusselaars, zouden er langs Franstalige kant ongeveer 8000 weigeringen moeten zijn. Klopt dat? Heeft de collegevoorzitter daar zicht op?

Wat gebeurde er vorig jaar met de kinderen die niet ingeschreven raakten? Zijn zij uiteindelijk allemaal toch ingeschreven geraakt? Of lopen er nog altijd kinderen rond die geen school hebben? Dat is de fundamentele vraag waar het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in overleg

met de Gemeenschappen een antwoord op moet geven. Zijn er kinderen die vanaag niet naar school kunnen, terwijl ze eigenlijk verplicht zijn om naar school te gaan?

Ik vraag dus een objectivering van de cijfers vooraleer we het debat ten gronde kunnen aangaan.

De collegevoorzitter heeft een oproep gedaan om 30 extra scholen te bouwen. Ik weet hoe hij aan dat aantal komt. Er waren 600 kinderen die niet ingeschreven raakten in de onthaalklassen. De collegevoorzitter rekent op 20 kinderen per klas en dat betekent dan 30 extra scholen. Die oproep is natuurlijk ook een veeg uit de pan voor de Vlaamse Gemeenschap. Die zou haar verplichtingen niet nakomen en moet extra investeren.

Het is toch belangrijk om te benadrukken dat de Vlaamse Gemeenschap zelf geen scholen kan openen of inrichten. Ze kan alleen maar de gemeenten, het gemeenschapsonderwijs en het vrij onderwijs die daarvoor een initiatief nemen, een toelage geven voor het bouwen van scholen. Ik heb geen weet van een weigering van de Vlaamse Gemeenschap of van de VGC om in Brussel een dergelijk initiatief niet te steunen. Ik denk dat momenteel alle initiatieven die werden opgestart, altijd konden rekenen op geld vanuit de Vlaamse Gemeenschap. Om dan te zeggen dat de Vlaamse Gemeenschap haar verantwoordelijkheid niet neemt, is toch wel heel erg kort door de bocht.

Van het totaalbedrag aan middelen voor extra capaciteit dat er de laatste 3 tot 4 jaar vanuit Vlaanderen werd opgehoest, ging een derde rechtstreeks naar Brussel. We mogen dat niet vergeten. Dat gaat over zeer veel geld. Zeggen dat Vlaanderen zijn taak niet opneemt, is opnieuw toch wel zeer kort door de bocht. Wat is de visie van de collegevoorzitter daarop?

Het College en de Vlaamse Gemeenschap hebben voor 4000 extra plaatsen tegen 2017 samen al ongeveer 59 miljoen euro uitgetrokken. Daarbij komen ook nog eens de recurrente middelen van 13 miljoen euro voor werkmiddelen en bijkomend personeel.

In de komende jaren 30 scholen bijbouwen in Brussel, betekent dat eigenlijk dat de Vlaamse Gemeenschap de helft van de inspanningen om de bevolkingsgroei op te vangen, op zich zou nemen. Daar moeten we toch eens bij stilstaan. Uiteraard moeten de Nederlandstaligen in Brussel hun verantwoordelijkheid opnemen, maar moeten wij de helft van de extra scholen in Brussel, bouwen en financieren ?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Denk ook eens aan de positieve effecten die dat zou teweegbrengen.

De heer Jef Van Damme.- Dat lijkt mij erg bizar in een stad waar we met heel veel goede wil maximum 20% van de bevolking uitmaken. Ik vind dat niet goed.

Een tijd geleden zei de heer Fouad Ahidar dat de toevloed naar het Nederlandsalig onderwijs niet alleen door de aantrekkingskracht van het Nederlandstalig onderwijs komt, maar ook door het feit dat velen wegvlugten van het Franstalig onderwijs. Daar moeten we ook eerlijk in zijn. In deze stad moet er vooral worden ingezet op een verbetering van de kwaliteit van het Franstalig onderwijs om dat evenwicht te herstellen. Het succes is niet alleen te wijten aan het feit dat men het Nederlandstalig onderwijs zo goed vindt, maar ook het gevolg van het feit dat men het Franstalig onderwijs zo slecht vindt. Dat is de realiteit.

Van de 30 scholen die de collegevoorzitter vraagt, staan er al 15 in de steigers. Kan hij een overzicht geven van de stand van zaken van die dossiers? Is er vooruitgang?

Het standpunt van sp.a is heel duidelijk. We moeten blijven investeren in Brussel en in de uitbreiding van de capaciteit in Brussel om het marktaandeel van 20% te blijven garanderen. Daarnaast mogen we niet zo sterk groeien dat we eraan kapot gaan. Als we op die manier ‘doodgroeien’, dan gaan we raken aan de kwaliteit van het Nederlandstalig onderwijs in Brussel.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Waarom zegt men dat niet als het over Antwerpen gaat?

De heer Jef Van Damme.- Iedereen wil graag in de scholen een gezonde mengeling van leerlingen met een verschillende afkomst en taal. De anderstalige leerlingen vragen ook dat er een minimum aantal Nederlandstaligen in de klas zitten en de Nederlandstalige leerlingen vragen dat ook. Zij vragen via het project ‘Samen naar school in de buurt’ ook altijd om in groep te kunnen instappen in een school, om die taalgemengdheid te garanderen. Als wij nu ongebreideld voortgroeien, dan creëren we een situatie waarin we die taalgemengdheid in het gedrang brengen. Projecten zoals ‘Samen naar school in de buurt’, die dat vandaag proberen te bereiken, zijn dan eigenlijk ten dode opgeschreven. Het aantal Nederlandstaligen in Brussel dat naar de Nederlandstalige scholen gaat, blijft stabiel. Het zijn vooral de anderstalige leerlingen die toenemen. Ze zijn zeker en vast welkom, maar we moeten ons toch afvragen waar dit verhaal stopt. Voor beide doelgroepen kunnen we het ons niet permitteren om dood te groeien. In dat opzicht denk ik dat die stap naar 30 bijkomende nieuwe scholen, die de helft van de groei van het Brussels onderwijs uitmaken, niet haalbaar is.

Indien we dat toch doen, weet iedereen dat we onvoldoende leerkrachten hebben. Al verschillende keren heeft de collegevoorzitter het tekort aan leerkrachten aangeklaagd. Mevrouw Bianca Debaets heeft er ook al meermaals op gewezen dat de uitdaging erin bestaat voldoende leerkrachten te vinden. Voor veel scholen is dat nu al een probleem. Als wij 30 scholen op korte termijn bijbouwen, dan hebben wij een tekort aan leerkrachten, laat staan dat wij daar de pedagogische projecten op kunnen afstemmen.

Concluderend vraag ik dus sereniteit voor het debat over de cijfers. Over wie gaat het nu precies? Daarnaast benadrukt sp.a dat we de kwaliteit niet uit het oog mogen verliezen. We moeten ervoor zorgen dat we die ongebreidelde groei, die we eigenlijk niet kunnen waarmaken, niet uit de hand laten lopen.

Mevrouw Els Ampe.- Er is een tijd geweest dat de zaken omgekeerd waren. In de jaren 70 en 80 deden de Franstaligen er alles aan om ervoor te zorgen dat de Vlaamse ouders hun kinderen in Franstalige scholen inschreven. Ik heb hen toen nooit horen bekvechten en de opmerking nooit gehoord dat ze de toevloed aan Nederlandstalige leerlingen niet zouden aankunnen. Zij hebben nooit gevreesd dat ze de capaciteitsuitbreiding niet zouden kunnen combineren met de kwaliteitsgarantie. Ze zeiden: “Kom maar af, breng uw Vlaamse kinderen maar naar de Franstalige scholen”. Dat gebeurde onder luid protest van de Nederlandstaligen. Terecht, want het Nederlandstalig onderwijs is altijd al een kwaliteitsmerk geweest.

Nu doen wij het omgekeerde. Wij zeggen dat we goed bezig zijn in Vlaanderen. We hebben ‘Vlaanderen in Actie’. Ik hoorde Vlaams minister-president Kris Peeters zeggen dat het in Vlaanderen allemaal fantastisch draait. Blijkbaar is men wel niet in staat om zowel de capaciteit als de kwaliteit uit te breiden. Er komt 7 miljoen euro voor Brussel voor bijkomende scho-

len. Dat is een goede zaak, maar aan Asse wordt 6 miljoen euro gegeven. Dat is niet de manier om Brussel naar waarde te schatten.

Mevrouw Bianca Debaets.- Het is toch wel kort door de bocht om alleen maar naar deze investering te kijken en niet naar de investeringen die de Vlaamse Gemeenschap de laatste jaren in onderwijs heeft gedaan. Het zou toch van iets meer intellectuele eerlijkheid getuigen om het globale plaatje te bekijken.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Hoeveel decennia zaten de liberalen op die post?

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Als de overheid nu gewoon doet, wat ze moet doen. Is dat dan een investering? Moeten we de bedragen tellen die Vlaanderen zagezegd investeert in Antwerpen en Gent en die gaan vergelijken? Ik heb dat laten doen. Dat staat in het rapport van de taskforce. Een ambtelijke werkgroep heeft dat in kaart gebracht. Dan wordt duidelijk dat in gelijke omstandigheden en voor gelijke onderwerpen en behoeften, Vlaanderen minder doet voor Brussel dan voor Antwerpen of Gent.

De heer Jef Van Damme.- Dat klopt niet!

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Maar het staat op papier. Dat geldt bijvoorbeeld voor crèches of voor welzijn in het algemeen.

De heer Jef Van Damme.- Dat kan kloppen, maar dat geldt niet voor onderwijs.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Voor onderwijs is dat ook zo. Er is geen enkele andere ondergeschikte overheid te vinden in Vlaanderen, die zoveel als de VGC, de rol van de Vlaamse Regering heeft overgenomen in infrastructuurdossiers. De VGC heeft op 10 jaar tijd 170 miljoen euro geïnvesteerd in infrastructuur. Nergens in Vlaanderen heeft een lokaal bestuur zoveel geïnvesteerd. Men heeft er ook de middelen niet voor.

Vlaanderen investeert in Brussel, maar minder dan het in gelijke omstandigheden voor gelijke behoeften investeert in andere steden van Vlaanderen.

Mevrouw Els Ampe.- Ik wil het verschil tonen met de mentaliteit van de jaren 1970 en '80 bij de Franstaligen. Ze wilden onderwijs organiseren voor de Vlaamse kinderen om ze te verfransen. Met onze mentaliteit plooiën we ons meer op onszelf terug. We zeggen dat de Franstalige kinderen niet moeten komen, want daar hebben we niet genoeg geld voor. We vinden zelfs dat het goed loopt, want we hebben plaats genoeg voor de Nederlandstalige kinderen.

Het klopt dat een aantal scholen altijd populair zullen blijven. Voor die scholen zullen er altijd wachtlijsten bestaan. Maar dat wil niet zeggen dat er geen problemen zijn. Voor wie nu verhuist of van werk verandert, is het onmogelijk om in de loop van het jaar voor zijn kinderen een plaats te vinden in het Nederlandstalig onderwijs, zelfs als beide ouders Nederlandstalig zijn.

We moeten een marge hebben zodat we de mensen toelaten om te verhuizen en van werk te veranderen en toch nog voor hun kinderen een plaatsje weten te vinden in het onderwijs. Jaarlijks verhuist 10% van de inwoners van de stad Brussel. Dat debat hebben we nog niet vaak gevoerd, maar het heeft een serieuze impact op de inschrijvingen in scholen.

Mevrouw Bianca Debaets.- Ik ben bijzonder benieuwd welke inspanningen de stad Brussel zal doen voor het gemeentelijk Nederlandstalig onderwijs. Maandag zal ik tijdens de gemeenteraad daarover interpellieren.

Mevrouw Els Ampe.- In het bestuursakkoord van de stad Brussel schreven we dat er inspanningen zullen geleverd worden en we hopen dat er voldoende middelen zullen zijn.

Ik wil er ook aan herinneren dat het voor elk kind een grondwettelijk recht is om onderwijs te krijgen, welke ook zijn taal of die van zijn ouders is. De Franse en de Vlaamse Gemeenschap hebben die bevoegdheid. De inschrijvingen worden ook in Brussel door het Lokaal Overlegplatform (LOP) geregeld. Het is decretaal vastgelegd dat dit een bevoegdheid is van de Vlaamse Gemeenschap. Ik wil het debat zeer sereen voeren, maar ook de bevoegde ministers en beleidsniveaus moeten geïnterpelleerd worden.

Er is enorm gesleuteld aan de inschrijfprocedures, voor een stuk ook om gelijke onderwijskansen te geven aan alle kinderen. Het is heel belangrijk dat alle kinderen de kansen krijgen waar ze recht op hebben. Maar een wijziging van de inschrijfprocedure mag niet gebruikt worden om het capaciteitsgebrek op te vangen. Het decreet voor Gelijke Onderwijskansen (GOK) is erop gericht de mix in scholen te bevorderen. Het dient niet om het capaciteitsprobleem op te lossen. Het ene moet van het andere gescheiden blijven. We moeten niet teveel morrelen aan de gelijke onderwijskansen, maar wel de capaciteitsproblemen oplossen.

Er werd ook gesproken over de heel populaire scholen. Door dit College zijn er inspanningen geleverd om scholen populair te maken die dat vroeger niet waren. Er werd geïnvesteerd in infrastructuur, bijvoorbeeld in Sint-Joost-aan-Zee of Heilige Familie Schaarbeek. Het verbeteren van de infrastructuur maakt dat mensen zich niet alleen richten op de bestaande populaire scholen, maar zorgt er ook voor dat andere scholen populair kunnen worden.

Ik hoop op een goede samenwerking met de Vlaamse Gemeenschap, want dat is in het belang van de Brusselse kinderen.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- De problemen met betrekking tot de inschrijving van kinderen in de scholen komen niet alleen elk jaar terug, ze worden ook steeds erger. Eerst was er sprake van een mogelijk tekort. Vervolgens kon er niet ingeschreven worden in de school van keuze. Nu zitten we al in de fase waarbij er gewoonweg niet voldoende plaats meer is voor de kinderen. Dat is dit jaar een probleem in de eerste kleuterklas, maar het zal natuurlijk alleen maar groter worden.

Momenteel is er sprake van 652 kinderen die geen plaats zullen vinden in de eerste kleuterklas, waarvan 72 Nederlandstaligen – waaronder kinderen van personeel – en 293 GOK-kinderen. In het eerste leerjaar ziet het er al niet rooskleuriger uit. Er blijven 1.200 plaatsen over voor 1.988 kinderen die alvast geen plaats vonden in de school van hun voorkeur. De 1.200 gegadigden zullen zich dan wel dienen te verplaatsen naar het zuiden van het gewest. Voor een kind van 5 of 6 jaar biedt dat geen aangenaam dagelijks perspectief.

Hetzelfde alternatief blijkt ook de enige optie te zijn voor die 612 zeer jonge kinderen – 2- à 3-jarigen – die in de onthaakklas in hun buurt geen plaats vinden. Zij kunnen eventueel terecht in Oudergem, Sint-Pieters-Woluwe of Sint-Lambrechts-Woluwe. Hoe kan het College dit rijmen met zijn opzet om kinderen zo jong mogelijk op school te krijgen? Dat is een raadsel.

Voor de ouders is het onzekerheid troef. Niet in het minst omdat, naast het gebrek aan plaats, ook de regelgeving en de inschrijfmethode jaarlijks verandert: nu eens via telefoon, dan weer via internet en de volgende keer kunnen de regels anders geïnterpreteerd worden. Nu staat de inschrijfmethode nog niet op punt.

We moeten ook eens nadenken over de definitie van Nederlandstalige ouders. Franstaligen die in het Nederlands school hebben gelopen, horen daar immers ook bij. Maar dat betekent niet dat er thuis enkel Nederlands gesproken wordt. Zo stelt men zich open voor de terechte kritiek bij Nederlandstalige ouders.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Dat klinkt als raszuiverheid.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Maak er maar een karikatuur van. Misschien ben ik de enige idioot in deze zaal die inziet dat het abnormaal is dat ouders die thuis Nederlands spreken – Vlamingen, als ik dat woord nog mag gebruiken – en behoren tot de Vlaamse Gemeenschap en zo mee het Nederlandstalig onderwijs in Brussel financieren, toch geen plaatsvinden in een Nederlandstalige school?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- We moeten niet schiften, maar ervoor zorgen dat er plaats genoeg is.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Zelfs al ben ik de enige idioot in dit halfroond die dat niet wil aanvaarden, samen met mij zijn er veel Nederlandstalige ouders die dat ook niet willen. Die karikatuur van raszuiverheid is niet alleen belachelijk, maar zelfs beledigend voor die mensen met gezond verstand.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Ieder kind heeft recht op een school. Dat staat in de Grondwet.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Natuurlijk heeft ieder kind recht op een school, net zoals het recht heeft op een computer op school, de beste schoolboeken en de beste leerkrachten, het liefst een stuk of 5. Maar is dat haalbaar?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- U zegt dus dat het niet haalbaar is dat ieder kind les moet kunnen volgen.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Vandaag is dat niet haalbaar omdat de Franse Gemeenschap haar verantwoordelijkheid niet neemt. Moeten de Vlaamse kinderen daar het slachtoffer van zijn? Ik kom opnieuw terug op wat ik al honderden keren zei, maar waarmee ik steeds minder alleen sta: er moet absolute voorrang komen voor Nederlandstalige kinderen in het Nederlandstalig onderwijs. De Franse Gemeenschap moet haar verantwoordelijkheid nemen. Wij nemen de onze en doen dat al lang, maar we kunnen dat niet oneindig volhouden. De vraag die Vlaams Belang al lang stelt, duikt ook meer en meer op bij de ouders. Het gaat dan ook over gezond verstand en het correct inschatten van de politieke situatie.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Daarnet hoorde ik dat we het ons niet kunnen permitteren om voor ieder kind een school te hebben. De Grondwet is echter geen vodge papier. Volgens de Grondwet heeft ieder kind recht op onderwijs. Groen wil daar geen millimeter op toegeven.

Dit debat zit vol emoties. Daarstraks hoorde ik van N-VA dat men blij is met de 30 miljoen euro die Vlaanderen geeft aan Brussel. Ik heb al veel emoties gehad tijdens het onderwijsdebat van de laatste jaren, maar blij zijn was daar niet bij. Eerst was ik er verbaasd over hoe we met zijn allen staan toe te kijken terwijl we erin slagen om niet genoeg scholen te hebben voor de kinderen. Dan ben ik kwaad geweest omdat we verdomd goed weten dat het probleem er is en wat er moet gebeuren. Men moet zorgen voor genoeg scholen, maar iedereen schuift de hete aardappel naar elkaar door.

Ik ben ontgoocheld geweest. Ik ben verdrietig geweest. Vandaag ben ik ook heel moedeloos. Tegen wie moet ik nog zeggen dat ieder kind recht heeft op een plek in een school? Dat een beschaafd land zorgt voor onderwijs voor zijn kinderen? Dat klassen volproppen met kinderen niet de oplossing is? En dat investeren in kinderen loont? In Brussel moet, net als in andere steden, één ding gebeuren, namelijk heel snel een plan opstellen waarmee in wijken waar scholen nodig zijn, ook effectief scholen gebouwd worden.

Ik heb hier veel argumenten gehoord die mij echt kwaad maken. Zo zouden we de cijfers moeten objectiveren. Lieve collega's van sp.a, die zijn al uitvoerig geobjectiveerd. Er zijn verschillende studies gemaakt. We weten verdomd goed welke tekorten er zijn en in welke wijk ze zich voordoen. Het Brussels Hoofdstedelijk Gewest maakte ook een studie over de kadastrale panden die ter beschikking staan om scholen te bouwen en dat zijn er veel.

Het gaat over 15.000 tot 20.000 extra plaatsen. Ieder jaar stijgt ook het aantal kinderen dat geboren wordt en het aantal kinderen dat naar school gaat. Zolang het aantal kinderen dat geen plaats heeft in een school groter is dan nul, moeten we scholen bijbouwen. We moeten daarvoor geen cijfers objectiveren.

“We kunnen het niet”, is nog een excuus dat ik hoorde. We kunnen het wel. Ook het argument dat er geen plannen zijn, klopt niet. Die zijn er wel! *Yes, we can!* De Vlaamse overheid kan wél scholen bouwen. Is dit valse bescheidenheid of willen ze het niet?

De heer Jef Van Damme.- Ik heb gezegd dat de Vlaamse overheid zelf geen initiatieven kan nemen om scholen te bouwen. Dat is een juridische waarheid. Dat weet mevrouw Elke Van den Brandt ook, maar blijkbaar wil ze liever op demagogische wijze het tegendeel blijven beweren.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Vandaag lees ik in de krant dat Raymonda Verdyck van het GO! 100 miljoen euro nodig heeft voor heel urgente verbouwingen. Zeg dus niet dat er geen plannen zijn. Er is gewoon geen geld.

Eén argument klopt wel, namelijk dat er een tekort aan leerkrachten is. Dat is absoluut waar. Maar het is geen excuus om geen scholen te bouwen. Laat ons die leerkrachten zoeken. We zullen ze wel vinden. De ministers van Onderwijs in dit land moeten ervoor zorgen dat lesgeven in Brussel zo aantrekkelijk wordt dat ze aan de deur staan te kloppen om les te mogen geven aan de Brusselse ketten. Want de kinderen zijn het waard.

Een laatste argument dat steeds wordt gehanteerd, is dat de anderstaligen de kwaliteit onderuit halen. Het is inderdaad moeilijk om in een multiculturele stad onderwijs te bieden. Er is echter al veel gebeurd en er vonden al veel onderzoeken en proefprojecten plaats. Die hebben aangetoond dat het mogelijk is om een Pools, Franstalig, Turks, Marokkaans kind Nederlands te leren en het in het Nederlands onderwijs aan te bieden. Daarvoor zal men echter wel een

aantal veranderingen moeten doorvoeren. Men zal de pedagogische projecten moeten durven aanpassen. In de Raad heb ik daarvoor een discussienota ingediend. Mijn collega's uit het Vlaamse Parlement dienden over hetzelfde onderwerp een voorstel van resolutie in. Men mag die naar believen wegstemmen. Hoe dan ook zal men echter het debat moeten durven voeren. Hoe slagen we erin om in een stad die alsmear meer meertalig wordt degelijk onderwijs aan te bieden? Hoe kunnen we ervoor zorgen dat kinderen die op achttienjarige leeftijd het Nederlandstalig onderwijs verlaten effectief Nederlandstalig zijn?

We hebben leren omgaan met schaarste. We hebben procedures uitgewerkt, voorrangscriteria ingebouwd en online aanmeldsystemen uitgewerkt. Op alle vlakken hebben we enorme stappen voorwaarts gezet. Ik wil het College daar dan ook effectief voor feliciteren. Ook het LOP heeft al waanzinnig goed werk verricht. Het kan echter nog beter en anders. De kern van de zaak blijft hoe dan ook simpel: wij hebben nieuwe scholen nodig zodat ieder kind in Brussel snel een plekje heeft.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- De aanmeld- en inschrijfprocedure in het kleuter- en basisonderwijs voor het school jaar 2013-2014 is, technisch gezien, goed verlopen. In november 2011 stemde het Vlaams Parlement een wijziging van het inschrijvingsdecreet. In mei 2012 volgde een decreet met technische verduidelijkingen. De collega's uit het Vlaams Parlement zijn blijkbaar niet altijd de meest handige wetgevers. (*glimlachjes*)

De grootste wijziging ten opzichte van de vorige aanmeld- en inschrijfprocedure zit in het feit dat er gewerkt wordt met het principe van contingentering. Er wordt voorrang gegeven aan zowel GOK-leerlingen, namelijk 35%, als aan niet-GOK, namelijk 75%. Daarnaast wordt er voor 55 % voorrang gegeven aan leerlingen van wie de ouders het Nederlands op niveau B1 voldoende machtig zijn. Bovendien is er een weging van de afstand tussen de school en de woon- of werkplaats van een ouder.

Ik maak van de gelegenheid gebruik om de heer Jef Van Damme te vragen om hier eens over na te denken. Ik ben er immers een fervent voorstander van om de wegingsfactor van de afstand tussen de school en de woon- of werkplaats van de ouder nog meer gewicht te geven. We hebben er immers alle belang bij om er ook bij de collega's uit het Vlaamse Parlement op aan te dringen om deze factor aan belang te laten winnen.

De heer Jef Van Damme.- Ik ben het daar volledig mee eens.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ik vind dat kinderen die school lopen nog altijd het beste gediend worden als zij dat kunnen doen in de onmiddellijke omgeving van hun woonplaats. Kinderen die uit dezelfde buurt zijn en op dezelfde plek school lopen, creëren een sociale samenhang. Bovendien stimuleert dat de naschoolse activiteiten.

De heer Jef Van Damme.- Collegevoorzitter Vanhengel wordt een socialist.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- De heer Jef Van Damme provoceert me. Ik zal straks het verschil tussen hem en mij verder toelichten.

De heer Dominiek Lootens-Stael.- Het ene komt natuurlijk met het andere in conflict als men de voorrangregel niet, zoals het Vlaams Belang trouwens voorstelt, ten volle toepast. Op sommige plekken kunnen kinderen geen school lopen in hun buurt omdat er andere kinderen wiens ouders in diezelfde buurt werken, voorrang hebben. Dit is problematisch.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ik weet het. Ik geef echter de voorkeur aan het criterium van de woonplaats. Alle door de VGC ontwikkelde initiatieven die betrekking hebben op de Brede School, zijn uiteraard maar zinvol als de kinderen zoveel mogelijk uit dezelfde buurt afkomstig zijn. Anders kunnen ze niet participeren aan de Brede School.

De rangordemotor (ROM), de wiskundige software die de aanmeldingen ordent en de kinderen al dan niet een plaats toewijst, diende precies vanwege de decreetwijziging volledig opnieuw opgebouwd te worden. Men staat er niet altijd voldoende bij stil, maar telkens als men aan een decreet sleutelt, betekent dit dat men een hele investering moet doen om het informaticasysteem te ontwikkelen zodat de rangordes opnieuw kunnen worden bepaald.

Deze aanpassingen aan de ROM werden op kosten van de VGC geïmplementeerd in de aanmeld- en inschrijfprocedure. De Vlaamse decreetgever vindt maar uit en de VGC draait ervoor op. Ook de brede informatiecampagne werd door de VGC betoelaagd en ondersteund.

Het vooraf controleren van de documenten die 'voorrang Nederlands', 'voorrang GOK' of 'voorrang niet-GOK' aantonen, gebeurt sinds deze editie door een helpdesk. Daardoor worden directies en scholen heel wat minder belast bij de inschrijfperiode. Daarenboven gaat iedere aangemelde leerling meteen met het correct profiel in de ROM. Op dat vlak zijn er minder problemen.

Deze controle door de helpdesk impliceert echter een grote inzet aan mensen. Zowel deskundigen van het LOP, medewerkers uit de 3 onderwijsnetten en ambtenaren van de VGC stonden, gedurende de periode van 7 januari tot en met 13 februari 2013, in voor de controle van de documenten. Ik wens hierbij mijn oprechte dank uit te drukken voor hun nauwgezette inzet. Zij zorgden er immers voor dat alles goed is verlopen.

De consultaties en aanmeldingen via de website *www.inschrijveninbrussel.be* zijn, ook op piekmomenten, foutloos verlopen. Een grondige evaluatie door het LOP basisonderwijs Brussel, de scholen en de VGC zal binnenkort plaatsvinden.

Tot 28 februari 2013 hebben 611 personen zich bij het Huis van het Nederlands aangemeld met de bedoeling om, in het kader van het GOK-decreet voor de voorrangregeling Nederlands, voor een test te slagen. Van die 611 zijn er 449 personen of 73% geslaagd voor het niveau B1. Deze mensen meldden zich om een test af te leggen waarmee ze wilden bewijzen dat ze Nederlands kennen zodat hun kinderen naar een Nederlandstalige school zouden kunnen gaan. Griffier Daniel Buyle bekijkt me nu, maar we hebben inderdaad andere tijden gekend, nietwaar?

Ik sprak daarnet over een relatief succes van de aanmeld- en inschrijfperiode. Het blijft een relatief succes omdat vorige week de ouders van 1.988 kinderen de boodschap kregen dat hun kind niet kon worden ingeschreven in één van de basisscholen van hun keuze.

Voor deze 1.988 kinderen waren er, vooral in de laatste jaren van het lager onderwijs, slechts 1.200 vrije plaatsen over. Om een indicatie te geven van de plaatstekorten in het onderwijs, kijken we aan het begin van de leerlijn, naar de instroom in de onthaalklas en eerste kleuterklas.

Zeshonderd en 12 kinderen van 2,5 jaar oud, die zich willen inschrijven in de onthaalklas, kregen geen plaats toegewezen in de school van hun keuze. Daar waren 51 kinderen 'voorrangscategorie Nederlands' en 244 kinderen 'voorrangscategorie GOK' bij. Daartegenover zijn er nog 93 vrije plaatsen in de onthaalklassen. Deze vrije plaatsen bevinden zich voornamelijk in Oudergem, Sint-Lambrechts-Woluwe, Sint-Pieters-Woluwe en Haren. Dit zijn de gemeenten waar de druk het minst groot is.

Zeshonderd tweeënvijftig kinderen van 3 jaar oud, die zich willen inschrijven in de eerste kleuterklas, kregen geen plaats toegewezen in de school van hun keuze. Hieronder waren 72 kinderen 'voorrangscategorie Nederlands' en 293 kinderen 'voorrangscategorie GOK'. In de eerste kleuterklassen zijn er geen plaatsen meer vrij. De vrije inschrijfperiode heeft geen enkele zin voor de eerste kleuterklas. Er is gewoonweg geen plaats meer over.

Voor de komende 3 à 4 jaar zullen we met een constante van 600 kinderen die niet ingeschreven raken, worden geconfronteerd. Deelt men 600 door 20 leerlingen per klas dan komt men, verdeeld over heel de leerlijn, ongeveer uit bij 30 scholen. Van deze 30 zijn er momenteel 15 in aanbouw. Deze 15 zijn voornamelijk geconcentreerd in Schaarbeek, in Sint-Jans-Molenbeek en in Anderlecht. Daar hebben we het ook op dit ogenblik het moeilijkst. Ik zal de lijst van al deze scholen overmaken aan de heer Jef Van Damme. Wil men een fundamentele oplossing bieden voor deze 600 kinderen dan heeft men in se nog eens 15 bijkomende scholen nodig. Daar moeten we nu werk van maken.

Alle beschouwingen die ik tot nu toe hoorde zijn interessant en relevant. Ikzelf ga, samen met de andere collegeleden, ten volle voor die 30 scholen. We zullen er voor zorgen dat ze er staan. Mocht blijken dat het er nog meer moeten zijn, zullen we er ook voor zorgen dat het er effectief meer zullen worden. Intussen trekken we al 10 jaar lang aan de kar. Ik ondervind echter al 10 jaar lang allerlei remmingen, discussies, twijfel, vragen, koudwatervrees bij een aantal van mijn politieke collega's. Dit is een zeer merkwaardig fenomeen. Ik trek me ook niet veel aan van al die remmingen. We doen hier gewoon wat er moet gedaan worden. Er is immers geen alternatief. Alle beschouwingen die men zich maar zou kunnen maken, vallen in het niets bij de vaststelling dat alle kinderen school moeten kunnen lopen. De VGC moet hen een plaats bezorgen, punt aan de lijn.

Hierbij verschil ik echter fundamenteel met de heer Jef Van Damme. Als socialist bekijkt hij de probleemstelling van bovenuit. Vanuit mijn liberale visie werk ik echter van onderuit. In se stel ik me in de plaats van een jongetje dat nog school loopt waarbij ik voor mezelf het recht opeis om school te lopen. Ik ga uit van de stelling dat ik recht heb op een school en dat men me niet op straat mag laten lopen. Ik blijf er dus bij dat we deze bijkomende scholen wel zullen realiseren. Ik kan enkel hopen dat alle raadsleden mijn stelling zullen onderschrijven. Iedereen moet het erover eens zijn dat er hoe dan ook, zowel in Brussel als in heel Vlaanderen, scholen moeten bijkomen.

Als de heer Jef Van Damme stelt dat 1/3 van de middelen die de voorbije jaren werden vrijgemaakt voor bijkomende schoolcapaciteit naar Brussel gingen, is dat vooral erg voor Vlaanderen. Eén derde is voor Brussel immers al nauwelijks voldoende. Hoe erg is het dan niet gesteld met de rest van Vlaanderen? Zoals de heer Jef Van Damme me zelf vroeg, probeer ik hier geen polemieken rond te voeren. Meer nog, het partijpolitieke gehakketak hierrond is me vreemd. De huidige Vlaamse Regering en de volgende bestuursploeg in het bijzonder moeten zich goed realiseren hoe groot de omvang van de investering wel is. Het gaat hier om een

wachtlijst van niet minder dan 3 miljard euro voor schoolinfrastructuur. Men zal hier een oplossing voor moeten vinden. Anders gaat men in Vlaanderen een catastrofe tegemoet.

Het vreemde is dat men blijkbaar nog niet doorheeft dat er in Brussel geen wachtlijsten meer bestaan voor onderwijsdossiers. Daarin tracht men trouwens steeds de rol van de VGC te minimaliseren. Hoe komt het dat er hier geen wachtlijsten meer zijn? Omdat we alles zelf gedaan hebben. Tien jaar geleden hebben we een systeem opgezet waarbij we de subsidiërende overheden, hetzij AGION, hetzij GO!, de middelen bezorgden op voorwaarde dat de Brusselse dossiers werden behandeld. Voor AGION hebben we zelfs een eigen architect betaald zodat men het nodige personeel kon vrijstellen om de dossiers effectief te behandelen. Indien er nog hangende dossiers zijn, heeft dat niets te maken met de al dan niet beschikbaarheid van budgettaire middelen, maar veeleer met technische dan wel stedenbouwkundige onderdelen van het dossier. In Brussel bestaan er, in tegenstelling tot in Vlaanderen, geen wachtlijsten. Zols ik al zei, is er in Vlaanderen een wachtlister van maar liefst 3 miljard euro. Hier zal men heel dringend iets moeten mee doen.

Op dit ogenblik hebben we, gespreid over de komende jaren, zicht op 30 scholen: 15 zijn in aanbouw; 15 voorzien we. Een school bouwt men niet op één dag. Daar is wat tijd voor nodig. Gaan er voldoende leerkrachten zijn om al deze scholen te bemannen? We proberen zoveel mogelijk jongeren ertoe aan te zetten om te opteren voor het lerarenberoep. Het gaat alsmaar beter. Er studeren ook steeds meer jongeren af als leerkracht. De meeste directies mogen, misschien met uitzondering wat betreft de vervangingen, niet klagen. De meeste leerkrachten komen trouwens van ver.

Het zijn vaak jonge, zeer gedreven en goede mensen, maar ze moeten grote afstanden afleggen om in Brussel te komen werken. Je moet echter zorgen voor een voldoende grote instroom. Wie vandaag in het eerste studiejaar zit, kan binnen 13, 14 of 15 jaar een nieuwe leerkracht zijn.

Ik heb het moeilijk met de omschrijving ‘ongebreidelde groei’ en met het ‘tegenaan’ daarvan. Moeten wij dan Chinese procedés toepassen en geboortebeperving opleggen of anticonceptie uitdelen? Eens die kinderen er zijn, zijn ze er. En ze moeten naar school.

We hebben het dan over de werkingsmiddelen. De investeringen voor scholenbouw neemt de overheid op zich. Eens de basisinfrastructuur er is, brengen die kinderen hun eigen centen mee. Of ze nu naar het Nederlandstalig onderwijs of naar het Franstalig onderwijs gaan, de werkingsmiddelen worden verdeeld. Maar de infrastructuur moet er zijn. In het Brussels Hoofdstedelijk Gewest is het overgrote deel van alles wat met infrastructuur te maken heeft de voorbije jaren betaald met middelen van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zelf, zij het dan met een verhoging van de dotatie die is gegaan naar de VGC en de Cocof.

De heer Jef Van Damme.- Mijnheer Vanhengel, ik ben blij dat u uw uitspraak in de pers over het feit dat de Vlaamse Gemeenschap zijn inspanningen niet zou nakomen toch al een beetje hebt bijgesteld. U hebt gezegd dat er geen wachtlijsten zijn.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Omdat de VGC die wachtlijsten oplost.

De heer Jef Van Damme.- U hebt in de pers de Vlaamse Gemeenschap opgeroepen om die financiële inspanning te leveren. Maar de Vlaamse Gemeenschap levert die inspanning. U moet daarover eerlijk zijn.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ik zal u herhalen wat ik heb gezegd. Ik weet toch nog wel zelf wat ik heb gezegd?

De heer Jef Van Damme.- Ik heb juist naar u geluisterd en ik heb u horen zeggen dat er geen wachtlijsten zijn. Dat komt doordat alle ingediende subsidiedossiers gesubsidieerd zijn, hetzij door de VGC, hetzij door de Vlaamse Gemeenschap.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Dat heb ik niet gezegd. Ze zijn er niet, omdat ze betaald zijn door de VGC. Punt! Stop! Ik heb niet gezegd: “door de Vlaamse Gemeenschap”.

De heer Jef Van Damme.- Mijnheer Vanhengel, u hebt alle scholen die er in Brussel zijn bijgekomen zelf betaald?

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Op die scholen na waarvoor ik afspraken heb gemaakt. De scholen die de Vlaamse Gemeenschap niet heeft willen financieren omdat zij daar zozegd de middelen niet voor had, hebben wij betaald.

De heer Jef Van Damme.- Laten we eerlijk zijn en zeggen dat de Vlaamse Gemeenschap en de VGC samen de inspanning hebben geleverd om in die extra scholen te voorzien. Op dit moment zijn er voor scholenbouw geen wachtlijsten in Brussel. Dat heb ik goed genoteerd.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Dat is juist.

De heer Jef Van Damme.- Uw uitlating dat de Vlaamse Gemeenschap haar verantwoordelijkheid niet nakomt is op dit ogenblik een beetje over de schreef. U hebt gezegd dat er geen wachtlijsten meer zijn.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Mijnheer Van Damme, de VGC hoeft dit niet te doen.

De heer Jef Van Damme.- Het tweede punt waarmee ik blijf zitten, is mijn vraag naar cijfers. U mag natuurlijk vanuit het perspectief van de kleine jongen redeneren. Dat is emotioneel heel tof. Dat is een fantastische beeldspraak. Chapeau voor de manier waarop u dat zegt, maar een minister en beleidsverantwoordelijke heeft natuurlijk ook de taak om dat emotionele te overstijgen en naar de cijfers te kijken.

Mevrouw Van Den Brandt, ik heb gevraagd naar een objectivering van de cijfers. We weten hoeveel kinderen erbij komen. Maar we weten niet welke gemeenschap welke taak op zich gaat nemen. De regierol die het Brussels Hoofdstedelijk Gewest heeft gekregen, maar dit op dit moment jammer genoeg niet uitoefent, zou het mogelijk moeten maken om afspraken te maken tussen de 2 gemeenschappen in Brussel om te onderzoeken waar die scholen moeten bijkomen en wie ze zal bouwen, en vooral ook om te kijken hoe het nu eigenlijk zit met de 600 kinderen waarover u het hebt.

Ik wil een voorbeeld geven. Er zijn in Brussel heel veel taalgemengde gezinnen. Die schrijven zich misschien in zowel een Franstalige als een Nederlandstalige school in. Omdat het hun niet uitmaakt of omdat ze op 2 paarden willen wedden om zeker te zijn. Ik zou graag hebben dat die cijfers geobjectiveerd worden.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Welk cijfer wilt u hebben?

De heer Jef Van Damme.- Ik wil weten waar die 600 kindjes die nu niet in het Nederlandstalig onderwijs zijn ingeschreven zullen binnengeraken. Zijn er daar ook kinderen bij die in een Franstalige school terecht kunnen of daar al zitten? Ik heb die vraag vorig jaar ook al gesteld en ik heb daar toen geen antwoord op gekregen.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ik kan u een antwoord geven. Van die 600 kinderen die we vorig jaar niet hebben kunnen inschrijven, hebben wij er 300 teruggevonden op de inschrijflijsten van Nederlandstalige scholen in de Rand. Maar men moet oppassen want op de grens tussen Evere en Machelen-Diegem heb je 2 scholen waarvan één in Brussel en één in de Rand. Die liggen soms maar 500 meter uit elkaar. Vergeet ook niet dat er heel wat kinderen uit de Rand ingeschreven zijn in Brusselse scholen. Van de 300 kinderen die overblijven, veronderstellen wij dat ze ergens in het Franstalig onderwijs zijn ingeschreven.

Het is niet aan ons om van het Franstalig onderwijsnet af te dwingen na te gaan of die kinderen daar ergens zijn ingeschreven. Zij houden zich met dat soort statistieken niet bezig.

De heer Jef Van Damme.- U zegt dat zij de statistieken niet hebben.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Ja, natuurlijk.

De heer Jef Van Damme.- Dat is voor Brussel heel catastrofaal. Dat is de basis van deze discussie. Wij moeten deze stad samen besturen. We kunnen niet doen alsof dit Brussel de tegenhanger is van Antwerpen. We kunnen de redeneringen die we in Vlaanderen toepassen hier niet toepassen. We moeten dat anders bekijken.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Dat is iets te gemakkelijk. Vanuit die redenering, heeft men op een zeker moment aan de heer Charles Picqué gevraagd of hij zich daar een keer mee wilde bezighouden. Maar als hij dat doet, gaat men daartegen in beroep voor het Grondwettelijk Hof. Van 2 dingen één. Ofwel zijn de gemeenschappen bevoegd, en dan doet elke gemeenschap wat zij moet doen en neemt zij haar verantwoordelijkheid op. Maar dan kun je niet vragen aan de ene gemeenschap dat zij zich gaat moeien met de andere en haar vraagt wat zij aan het doen is binnen haar eigen winkel. Ofwel is het het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Ik ben in deze voor de gemeenschappen.

U vraagt overleg tussen de gemeenschappen. Maar u hebt er geen idee van hoezeer de Nederlandstalige en Franstalige onderwijsculturen van elkaar verschillen. Wij houden ons al jaren bezig met het in kaart brengen, het tellen, het systematisch onderzoeken van de achtergronden van onze leerlingen. Dat doet men aan de overkant niet. De betrouwbaarheid van de cijfers waarover wij beschikken is vrij groot. De betrouwbaarheid van hun cijfers is – om tal van redenen waarvoor een uitleg bestaat – vrij klein. Neem de bereidheid om onderzoek te doen naar de sociaal-economische achtergrond en de taal van de kinderen. Daarmee heeft men het in het Franstalig onderwijs bijzonder moeilijk. Men staat daar bijzonder afkerig tegenover. Men vindt dat *not done*. Dat is een cultuurverschil. En als je niet over die cijfers beschikt, kun je niet vergelijken.

De heer Jef Van Damme.- Ik ben het volledig met u eens, maar uw coalitiepartner pleit voor een Brussels onderwijs. Maar we kunnen niet eens de cijfers van het Nederlandstalig en het Franstalig onderwijs vergelijken.

De heer Guy Vanhengel, collegevoorzitter.- Dat is moeilijk.

De heer Jef Van Damme.- Hoe ver staan we dan van de realiteit? Hoe absurd is het dan niet om te pleiten voor een Brussels onderwijs? Als we er nog niet eens in slagen om met onze Franstalige broeders die cijfers uit te wisselen?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Dat zouden we nu moeten doen. U kunt een aantal zaken in gang steken.

De heer Jef Van Damme.- Mijnheer De Lille, u bent geen parlementslid. Ik ondervraag de collegevoorzitter. Hij heeft mij eigenlijk gelijk gegeven.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Het Brussels Instituut voor Statistiek en Analyse (BISA) heeft onderzocht waar de kinderen geboren zijn. Dat weten we. We weten ook waar ze wonen en hoe oud ze zijn. Het BISA heeft ook de tendens onderzocht. Waar gaan de kinderen van Evere en Brussel naar school? We weten dus welke kinderen er zijn, waar ze zijn en waar ze gewoonlijk naar school gaan. Op basis daarvan is een voorspelling gemaakt van hoeveel scholen er tekort zijn. Je kunt vanuit verschillende redeneringen vertrekken. Vertrek je vanuit het idee dat scholen worden gebouwd voor de kinderen van de buurt of van kinderen van ouders die daar werken? Die prognoses zijn allemaal gemaakt. Als je zegt dat ze niet bestaan, dan lieg je.

Aan Franstalige kant is er inderdaad geen centraal inschrijfsysteem. Bij ons kun je je één keer aanmelden op een website voor alle scholen en perfect weten wie naar welke school wil. Het is niet omdat je die cijfers niet hebt, dat je niet weet welke kinderen er bestaan, waar ze wonen en waar ze wellicht naar school gaan. Dat weten we wel.

De heer Jef Van Damme.- ‘Wellicht’. Neen, we moeten weten waar exact, niet wellicht.

Mevrouw Elke Van den Brandt.- Ik weet exact waar de kinderen die nu 2,5 jaar zijn wonen en waar ze naar school gaan. Het planbureau weet dat exact en het BISA heeft daar studies over. Ik wil praten over cijfers na de komma zodra we het niet meer hebben over duizenden kinderen die geen plek hebben op scholen. We moeten vooral praten over hoe we die scholen gaan bouwen. Dat is iets urgenter dan te weten of het er nu 600 zijn of 623. Het zijn er 600 te veel, en dus moeten we scholen bouwen. Ik word daar een beetje kwaad van.

We moeten ook geen debatten mengen. We hebben net allemaal onze visie op de toekomst van Brussel uit de doeken gedaan. Onderwijs wordt georganiseerd door de gemeenschappen. U hebt mij dat nog nooit horen ontkennen. Elke partij heeft haar visie en standpunt over waar we naartoe moeten. Het beleid heeft de heel expliciete keuze gemaakt om dat via de gemeenschappen te doen. De Vlaamse en de Franse gemeenschap hebben een verpletterende verantwoordelijkheid in Brussel want samen moeten ze ervoor zorgen dat er voldoende scholen zijn. Daarom moet de minister van de Vlaamse Gemeenschap samen met de minister van de Franse Gemeenschap tot oplossingen komen. Voor mijn part sluit je hen in een hokje op tot ze er zijn uitgekomen, maar ze moeten tot een oplossing komen.

Je kunt dan de schuld leggen bij minister-president Charles Picqué, maar hij heeft die studie inderdaad laten bestellen om te zien hoeveel kinderen er zijn, in welke wijken, en waar er

scholen tekort zijn, enzovoort. Hij heeft een kadaster laten maken om te weten op welke gronden en in welk gebouw er scholen zouden kunnen komen. Hij heeft op een gegeven moment, samen met de Brusselse Hoofdstedelijke Regering, 10 miljoen euro willen investeren om ook effectief scholen te bouwen. Dan is, door toedoen van de Vlaamse Regering, het Grondwettelijk Hof dat beslist heeft om te zeggen dat dat niet mag. Steek dus de schuld niet op Brussel. Neem de verantwoordelijkheid waar je de verantwoordelijkheid kunt nemen, en u zult in Groen een bondgenoot vinden. Maar zoek geen excuses meer om te wachten met scholenbouw want er is dringend nood aan.

Zeg ook niet dat er geen cijfers en geen plannen zijn. Vandaag staat in de krant dat het gemeenschapsonderwijs voor de renovatie van zijn gebouwen miljoenen nodig heeft. De verf bladdert van de muren, de schimmel staat op de muren. Er zijn genoeg plannen om de scholen beter en groter te maken.

Mevrouw Els Ampe.- Ik wil nog één element aan het debat toevoegen. Mijnheer Van Damme, men moet zich niet verstoppen achter het feit dat de Franstaligen een andere cultuur hebben en dat ze niet beschikken over cijfers, om niet in een oplossing te voorzien. Die 600 leerlingen hebben er niet om gevraagd om in de Rand naar school te gaan. Ze hebben niet gevraagd om in een Franstalige instelling te zitten. Ze hebben gevraagd om in een Nederlandstalige school in het Brussels hoofdstedelijk gewest school te kunnen lopen en wij moeten daarin voorzien.

De heer Jef Van Damme.- We weten dat niet.

Mevrouw Els Ampe.- We weten dat wel. De heer GUY Vanhengel heeft u daarnet een overzicht gegeven van de aanvragen. De aanvragen zijn duidelijk voor het Nederlandstalig onderwijs in het Brussels hoofdstedelijk gewest. Of ze nu achteraf terechtkomen in het Engelstalig onderwijs of in het Franstalig onderwijs, dat was niet hun eerste vraag. De overheid moet de vragen van de mensen volgen, en niet omgekeerd. Wij moeten niet aan de mensen zeggen wat ze moeten doen, we moeten volgen wat de mensen graag willen dat we doen. Dat is onze verantwoordelijkheid.

De heer Jef Van Damme.- Ik heb de redevoeringen van mevrouw Elke Van den Brandt en mevrouw Els Ampe gehoord. Ik wil een debat voeren op basis van cijfers. Jammer genoeg beschikken we daar vandaag niet over.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- We hebben die cijfers wel. We weten hoeveel kinderen er zijn en hoeveel scholen we nodig hebben op termijn.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter.- Ik stel voor de actualiteitsvraag vandaag nog te behandelen. De vragen kunnen we of naar het Uitgebreid Bureau verwijzen dat vervolgens beslist wat ermee gebeurt of in schriftelijke vragen omzetten. We kunnen ook in de namiddag verder vergaderen.

De heer Jef Van Damme.- Ik sluit me bij het voorstel aan om de actualiteitsvraag vandaag nog te behandelen en de andere vragen naar het Uitgebreid Bureau te verwijzen.

Mevrouw Bianca Debaets.- Ik sluit me bij het voorstel van de heer Jef Van Damme aan.

De voorzitter.- Kan de Raad hiermee instemmen? (*Instemming*) Dan is aldus beslist.

ACTUALITEITSVRAAG (R.v.O., art. 61)

De studie over de omvorming van de cultuurwaardebon

De heer Jef Van Damme.- Mijn vraag betreft de fundamentele werking van het parlement en gaat over de manier waarop de parlementaire vergadering de regering kan controleren en zijn werk in alle vrijheid kan uitvoeren.

Het is een vraag die bij mij kwaad bloed zet en verontwaardiging teweegbrengt. Ik zal trachten ze sereen te stellen. In mei 2011 ondervroeg collega René Coppens collegelid De Lille over de bestelde studie omtrent de evaluatie van de cultuurwaardebon. Collegelid Bruno De Lille antwoordde toen dat die studie in het najaar 2011 beschikbaar zou zijn. Dat staat letterlijk in het verslag van de commissievergaderingen en de plenaire vergadering.

Twee jaar later hebben we nog altijd geen toegang tot die studie. Ondanks verschillende verzoeken van de sp.a-fractie en de raadsvoorzitter ontvingen we tot nu toe geen positief antwoord. De parlementsleden hebben geen toegang de studie die al geruime tijd is afgerond en cruciaal is voor de discussies in de Raad.

Ik wil benadrukken dat het niet mijn bedoeling is het wetgevend werk van het College over te nemen. Wel is het mijn bedoeling na te denken over wat er met de cultuurwaardebon moet gebeuren en in welke richting deze bon moet evolueren. Dat open debat wil ik graag voeren met kennis van zaken. Enerzijds door betrokken actoren uit te nodigen voor een gesprek in de bevoegde commissie en anderzijds door de studie ter beschikking te hebben.

Dat open debat heb ik al aangevraagd aan de voorzitter van de commissie voor Cultuur, Jeugd en Sport. Toen kreeg ik het antwoord dat men dat liever enkele maanden wilde uitstellen omdat het collegelid bijna klaar was met zijn wetgevend voorstel.

Ik ben toen aan dat verzoek tegemoet gekomen. Ik betreur dat, want toen ik in januari 2013 de vraag opnieuw stelde, bleek dat het collegelid nog steeds niet klaar was met zijn wetgevend werk.

Ik vroeg andermaal een commissievergadering te organiseren om in alle sereniteit te kunnen debatteren over de proefprojecten, die momenteel in Vlaanderen lopen en de verrichte studie over de omvorming van de cultuurwaardebon. Dat houdt niet noodzakelijkerwijze een inhoudelijk standpunt in over hoe die bon er moet uitzien.

Tot mijn grote verbazing verzette de Groen-fractie, die ik er niet meteen van verdenk een antidemocratisch of antiparlementair standpunt in te nemen, zich tegen dat debat en verzette het bevoegde collegelid zich tegen de vrijgave van de studie. Dat is zeer frustrerend en bovendien niet correct. De Raad moet altijd toegang krijgen tot de documenten waarover het College beschikt. Trouwens, in het verleden heeft zich al een gelijkaardige situatie voorgedaan. Collegelid Brigitte Grouwels heeft de studie over het vrijwilligerswerk terecht aan de Raad overgemaakt.

Groot was mijn frustratie en nog groter mijn verbazing, toen ik afgelopen dinsdag tijdens de hoorzitting over de Adviesraad Cultuur van de voorzitter van deze adviesraad te horen kreeg dat de Adviesraad Cultuur de studie wel had ontvangen.

Mijnheer De Lille, u zegt ons dat wij de studie niet kunnen krijgen, maar u geeft ze wel vrij aan de leden van de Adviesraad Cultuur. Dat vind ik een democratie onwaardig. Ik hoop van u te vernemen dat wij deze studie binnen de week zullen ontvangen.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Er worden zaken door elkaar gehaald. Dit heeft niets te maken met 'een studie willen achterhouden'. Wel heeft het te maken met de manier waarop het College zijn werk verricht en zich voorbereidt op het omvormen van een bestaande toestand.

De omvorming van de cultuurwaardebon tot een vrijetijdswaardebon is bij mijn weten geen initiatief van de VGC-Raad, maar is binnen het College afgesproken en deze beslissing wordt nu uitgevoerd. In de Raad zijn al heel wat opmerkingen geformuleerd. Blijkbaar is het een gevoelig onderwerp. Dat heeft ervoor gezorgd dat ik beslist heb met muizenstapjes vooruit te gaan om er zeker van te zijn dat we in de goede richting evolueren en geen brokken maken. Ik wil voorzichtig te werk gaan. Het betreft een grondige hervorming.

We hebben daarover een studie besteld. De studie was eind 2011 niet klaar, ze is pas eind 2012 afgerond. Toen de studie in een eerste fase werd voorgesteld, bleek dat heel wat vragen onbeantwoord bleven. We hebben ons toen enigszins kwaad gemaakt en vroegen de studieopstellers op alle vragen een antwoord op te formuleren. Zij hebben extra tijd gevraagd en de antwoorden vervolgens bezorgd. Eind vorig jaar is de studie gefinaliseerd en afgeleverd. Vervolgens hebben we de studie aan de adviescommissie overgemaakt. Dat is niet hetzelfde als de studie op straat gooien. De adviescommissie moet over de studie een advies verstrekken. Dat behoort tot het beleidsvoorbereidende werk.

Ik vind het vreemd dat u mij ervan beschuldigt ondemocratische werkwijzen te hanteren. Mijn collega's handelen ook zo. We hebben nog een andere studie over het surveyonderzoek bij de collegevoorzitter liggen. Zo zijn er nog voorbeelden. U drijft de zaken op de spits. Ik begrijp dat u ongeduldig wordt en de beslissingen over de omvorming van de cultuurwaardebon tot een vrijetijdswaardebon wenst te vernemen.

Op het ogenblik dat we het debat daarover voeren in de Raad, zal de studie ter beschikking zijn zodat we die discussie in alle openheid en met kennis van zaken kunnen voeren, maar we draaien de zaken niet om. Als we eerst alle studies aan de Raad moeten overmaken en erover debatteren, kunnen we net zo goed het College afschaffen. Dat is de bedoeling niet. Ieder van ons moet zijn rol vervullen. Zodra we de beslissing over de omvorming van de cultuurwaardebon hebben getroffen, leggen we uit waarom we ze hebben getroffen en op welke gronden we dat hebben gedaan. Op basis daarvan kunnen we in de Raad van gedachten wisselen, maar niet omgekeerd.

De heer Jef Van Damme.- We mogen discussiëren waarover we willen. U zegt dat we niet mogen discussiëren. Dat is nogal straf.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- U mag wel discussiëren.

De heer Jef Van Damme.- U zegt dat u eerst een beslissing moet hebben getroffen voor er in de Raad kan worden gediscussieerd. Wij, als eerste macht, willen vandaag over de studie discussiëren en wij vragen u toegang tot die studie. Dat is heel normaal en dat is in het verleden al verscheidene keren gebeurd. U dwarsboomt onze vraag gewoon. Dat is ongelooflijk. Ik wil

niet discussiëren over wat u voorbereidt. Ik wil discussiëren over wat al voorhanden is. U houdt onze parlementaire werkzaamheden tegen.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Wij bereiden ons werk op verschillende manieren voor. Wij doen dat door een studie te bestellen, advies te vragen aan een adviescommissie en andere stakeholders te consulteren. Het is niet meer dan logisch dit te doen alvorens een beslissing te nemen, maar iedereen moet zijn rol vervullen. De Raad moet zich niet in de plaats van het College stellen. Het College bereidt zijn werk voor en eens het een beslissing treft, kan daarover worden gediscussieerd.

De heer Jef Van Damme.- Ik wil mij niet in de plaats van het College stellen. Ik wil wel mijn werk als parlementslid kunnen doen en u verhindert mij dat. U geeft een studie vrij aan externen, een adviesraad, maar niet aan het parlement. Dat is ongehoord. Ik ga daar niet mee akkoord. Ik vind dit beneden alle peil en ik zal alles doen om mijn doel te bereiken en mijn werk te kunnen doen.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Als we zo niet te werk zouden gaan, moeten we ook alle subsidiedossiers die worden ingediend, hier eerst bespreken. De adviesraad moet ons net helpen bij de keuze die het College maakt en krijgt dus ook in alle vertrouwen de nodige documenten om dat advies te kunnen formuleren. Het is niet de bedoeling dat de adviesraad deze documenten op straat gooit. Dan zou ze in de fout gaan.

De heer Jef Van Damme.- Collegelid Brigitte Grouwels heeft een tweetal maanden geleden de studie over het vrijwilligerswerk aan de Raad vrijgegeven, al was er nog geen collegebeslissing. De studie werd in commissie besproken. U weigert hetzelfde te doen. Ik vind dat ondermaats. Ik sta verbaasd dat een partij als Groen een dergelijk standpunt verdedigt en het parlementair werk verhindert.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Wij verhinderen helemaal niet dat het parlementair werk kan plaatsvinden. We zijn bezig met wetgevend werk, maar er is nog niets beslist.

De heer Jef Van Damme.- De beslissing interesseert me op dit moment helemaal niet. Ik wil over de studie kunnen beschikken en met mensen op het werkveld kunnen debatteren over de cultuurwaardebon. Ik wil de beslissing niet zien. Ik wil de studie inzien en in alle vrijheid met mijn collega's met kennis van zaken discussiëren. Wij zijn de eerste macht en vervullen een controlerende functie ten aanzien van het College. Als u een studie die afgerond is aan externen vrijgeeft - want dat is een adviesraad - dan vraag ik om als parlementslid deze studie ook te kunnen inkijken. Ik zal alles doen om de studie te kunnen inkijken en vind het ongehoord en onkies dat u ons dat verhindert.

- *De vergadering wordt gesloten om 12.58 uur.*
- *De Raad gaat tot nadere bijeenroeping uiteen.*

BIJLAGEN

1. Ingekomen stukken

Verslagen. – Indiening

Verslag uitgebracht door de heer Walter Vandenbossche namens de Commissie voor Algemene Zaken, Financiën, Begroting en Media over het ontwerp van verordening houdende vaststelling van de rekening over het dienstjaar 2011 – Stuk 7 (2012-2013) - Nr. 2

Verslag uitgebracht door mevrouw Carla Dejonghe namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin, over de hoorzitting m.b.t. de HUB-studie “Het vrijwilligerswerk in het Brussels hoofdstedelijk gewest” – Stuk 493 (2012-2013) - Nr. 1

Verslag uitgebracht namens de Commissie voor Onderwijs en Vorming van maandag 4 februari 2013 – Stuk 492 (2012-2013) - Nr. 1

Schriftelijke vragen. – Indiening

Schriftelijke vragen werden ingediend door mevrouw Bianca Debaets, mevrouw Carla Dejonghe en mevrouw Greet Van Linter, de heer Johan Demol en mevrouw Brigitte De Pauw.

2. Mededelingen van het secretariaat – Commissievergaderingen

Commissie voor Algemene Zaken, Financiën, Begroting en Media van maandag 25 februari 2013

Ontwerp van verordening tot vaststelling van de rekening voor het dienstjaar 2011 – Stuk 7 (2012-2013) - Nr. 1

Benoeming van een verslaggever, algemene bespreking, artikelsgewijze bespreking en stemmingen, stemming over het geheel.

De heer Walter Vandenbossche wordt aangeduid als verslaggever.

Hebben aan de werkzaamheden deelgenomen:

Vaste leden: de heer Jean-Luc Vanraes, voorzitter, mevrouw Annemie Maes, de heer Walter Vandenbossche

Ander lid: de heer Jef Van Damme

Verontschuldigd: de heer Johan Demol

Commissie voor Cultuur, Jeugd en Sport van dinsdag 26 februari 2013

Hoorzitting Adviesraad Cultuur VGC

Sprekers : - de heer Hugo Vanden Driessche, voorzitter van de adviesraad
- mevrouw Dominique Mys, lid van de adviesraad

De heer René Coppens wordt aangeduid als verslaggever.

Hebben aan de werkzaamheden deelgenomen:

Vaste leden: mevrouw Annemie Maes, voorzitter, de heer René Coppens, mevrouw Bianca Debaets, de heer Jef Van Damme, mevrouw Greet Van Linter

Plaatsvervanger: mevrouw Carla Dejonghe

TREFWOORDENREGISTER

Actualiteitsvraag

Zie Studie over de omvorming van de cultuurwaardebon
Teloorgang van het woonzorgproject in Koekelberg

Communautaire opbod rond Brussel, het belang van Brussel voor Vlaanderen en het belang van Vlaanderen voor Brussel, blz. 10

Inschrijvingen in het kleuter- en basisonderwijs, blz. 32

Interpellaties

Zie Inschrijvingen in het kleuter- en basisonderwijs

Nood aan dagcentra voor ongeneeslijk zieke mensen in Brussel, blz. 7

Ontwerp van verordening tot vaststelling van de rekening voor het dienstjaar 2011

Bespreking, blz. 3

Stemming, blz. 4

Samengevoegde interpellaties

Zie Communautaire opbod rond Brussel, het belang van Brussel voor Vlaanderen en het belang van Vlaanderen voor Brussel
Statuut van Brussel als hoofdstad van Vlaanderen
Uitspraken van collegelid Bruno De Lille over het Nederlandstalig onderwijs in het Brussels hoofdstedelijk gewest

Statuut van Brussel als hoofdstad van Vlaanderen, blz. 10

Studie over de omvorming van de cultuurwaardebon, blz. 48

Teloorgang van het woonzorgproject in Koekelberg, blz. 5

Uitspraken van collegelid Bruno De Lille over het Nederlandstalig onderwijs in het Brussels hoofdstedelijk gewest, blz. 10

Vragen

Zie Nood aan dagcentra voor ongeneeslijk zieke mensen in Brussel